

Kutsal Kitap ne öğretiyor?

KUTSAL KİTAP YAZIŞMA KURSU - 2. BÖLÜM

Kutsal Kitap ne öğretiyor?

Orijinalı "What the Bible teaches" başlığıyla,
Amerika Birleşmiş Devletlerinde, Dubuque şehrinde bulunan
Emmaus Correspondence School'un tarafından yayınlandı,
Yazarı: K.G. Dyer.

EMMAÜS BIJBELCURSUSSEN
Hollandacası için sorumludur.

Bu ders kitabıyla beraber bir sınav kitabı da çıkmıştır.
Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve hiç bir bölümü yayın
evinin yazılı izni alınmadan kullanılmaz.

İÇİNDEKİLER

Voorwoord		3
1. Ders	İncil	3
2. Ders	Tanrı	7
3. Ders	İnsan	11
4. Ders	Günah	14
5. Ders	İsa'nın hayatı ve ölümü	19
6. Ders	İsa'nın dirilişi	23
7. Ders	Kutsal Ruh	27
8. Ders	Yeniden doğuş	30
9. Ders	Kurtuluş	36
10. Ders	İnayet (lütuf)	42
11. Ders	İman	45
12. Ders	Gerçek kilise	48
13. Ders	Cennet ve cehennem	52
14. Ders	Gelecek olaylar	56

ÖNSÖZ

İncil Tanrı'nın Kelamının bir kısmıdır. Tanrı'nın Kelamının tümü Kutsal Kitap'tır. Kutsal Kitap iki bölüme ayrılıyor. Birincisi "Eski Antlaşma" adlı bölümdür. Eski Antlaşma'da Tevrat, Zebur ve peygamberler kısımları bulunmaktadır. İkinci bölümü ise "Yeni Antlaşma'dır". Yeni Antlaşma'ya "İncil" adı da verilmiştir. İncil, Matta bölümü ile başlayan, Vahiy bölümü ile son bulan yirmi yedi kısımdan ibaret gerçek bir kütüphanedir.

İncil'in başlangıcında, bölüm isimleriyle, bu bölümlerin hangi sayfada başladığını gösteren bir fihrist vardır.

BİRİNCİ DERS

İNCİL

I. İncil'i kim yazdı?

İncil aşağı yukarı elli yıllık bir sürede dokuz yazar tarafından yazıldı. Fakat bu yazarların, onu doğrudan doğruya Tanrı'nın idaresi altında yazdıkları, hatırdta tutulması gereken en önemli gerçektir. Her kelimenin yazılışında, Tanrı onlara rehberlik etti. Tanrı her zaman kulakla duyulur bir sesle onlara rehberlik etmedi. Fakat bazen bir rüya ile, bazen vahiy ile ve bazen de İsa'nın söylediği ve yaptığı şeyleri yazdıkları zaman yanlışlık yapmaktan onları korumakla onlara kılavuzluk etti. İncil, sadece bir araya getirilen Tanrı'nın emirlerini değil, tarihi olayların kayıtlarını da ihtiva eder. Tanrı, emirlerle birlikte unutamayacakları olaylarla da insanlara öğretmeyi diledi. İnsan duyduğu şeyden daha çok gördüğü şeyi hatırlar.

Bununla beraber Tanrı, tam istediği kelimeleri o dokuz yazara yazdırdı. "Çünkü hiçbir peygamberlik sözü insan isteğinden kaynaklanmadı. Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar Tanrı'nın sözlerini ilettiler" (2 Petrus 1:21) diye İncil'de yazılıdır. İncil Tanrı'nın Kelamıdır, her kelimesi Tanrı'dan vahiyle bildirilmiştir.

II. İncil değiştirilmiş midir?

İncil eski Yunan dilinde yazıldı. Mevcudu dört binden fazla olan eski İncil'lerden en eski iki tanesi (M.S. 350 tarihli) Londra'daki "British Müzesinde" bulunmaktadır. İncil'in bazı parçalarının metinleri ise daha eski tarihten kalmış bulunuyor. Bütün eski metinler birbirlerini tutmaktadır ve aralarında önemli hiç bir fark yoktur.

İncil'in bütün bölümlerinde İsa Mesih'in ölümü ve dirilişinden elli yıl sonraya dek yazılmıştır. O zamana kadar İncil'in müjdesi (Hıristiyanlık) Çin'e, Hindistan'a ve Akdeniz'in bütün bölgelerine yayılmıştı. Birbirlerinden el yazısıyla kopya edilen ve dünyanın dört bir tarafına gönderilen İncil'lerin toplanıp değiştirilmesi akla sığmaz derecede imkânsızdır.

M.S. 397 yılında Kuzey Afrika'nın Kartaca şehrinde toplanan kilise ihtiyarları İncil' in tamamlayan bölümlerin listesini resmi bir şekilde tasdik ettiler. Zaten toplandıkları bu tarihin 150 sene öncesine kadar inecek olursak listesini çıkardıkları bu İncil bölümlerinin bütün kiliseler tarafından kabul edildiğini görürüz.

İncil'in son bölümünde Tanrı, İncil'in sözlerine katmak veya onlardan çıkarmakla ilgili çok ciddi bir ikazda bulunuyor. Diyor ki "Her kim bu sözlere bir şey katarsa, Tanrı bu kitapta yazılı belaları ona katacaktır. Her kim bu peygamberlik kitabının sözlerinden bir şey çıkarırsa, Tanrı da bu kitapta yazılı yaşam ağacından ve kutsal kentten ona düşen payı çıkaracaktır" (Vahiy bölümü 22:18-19). Tanrı'nın kutsal İncil'ini değiştirmek için ortada hiç bir sebep yoktur.

(Bu konu hakkında daha fazla bilgi edinmek için "İncil nasıl yazıldı?" adlı broşürü isteyebilirsiniz.)

III. İncil 'in konusu nedir?

İncil'in 27 bölümünün bir tek konusu vardır, o da İsa Mesih. Hayret verici bir şeydir ki, Tevrat ile Zebur'un da esas konusu İsa'nın şahsiyeti ve gelişi hakkındadır. Tevrat ve Zebur'da İsa Mesih'in dünyaya gelişinden yıllarca önce şahsiyetini, hayatını ve ölümünü belirten 300'den fazla peygamberlik vardır.

(Bu konuyla ilgili, "İnanç ve Delil" kitabında bir bölüm vardır.)

IV. İncil'de ne var?

İncil İsa'nın hayatını anlatan dört bölümle başlıyor. Bunlardan iki tanesi İsa'nın havarisi tarafından yazıldı. "Elçilerin İşleri" bölümü İncil müjdesini bütün Roma İmparatorluğuna yayılışının ve ilk müminlerin heyecanlı tarihçesini veriyor. İncil müjdesinin hızla yayılmasında büyük rol oynayan elçi Pavlus idi. "Elçilerin İşleri", (Şam' a giderken ilginç bir şekilde İsa'ya iman etmeden önce) Pavlus'un Hıristiyanlığın korkunç bir düşmanı olduğunu anlatıyor. Gittiği her yerde kilise kuran Pavlus şimdi İsrail, Lübnan, Suriye, Türkiye ve Yunanistan olarak tanınan memleketlere üç önemli seyahat yaptı. Pavlus çok mektup yazardı. Kurduğu bir imanlı gruptan (kiliseden) ayrıldığı zaman onlara Hıristiyan inancının büyük gerçeklerini açıklayan ve iman hayatının yaşanmasıyla ilgili pratik öğretiler kapsayan mektuplar yazardı. Elçilerin İşlerinden sonra İncil'in "Romalılara Mektup" bölümünden "Filimon'a Mektup" kadar olan bölümleri, Pavlus'un kiliselere ve şahıslara yazdığı mektuplarıdır. Her ne kadar "İbraniler'e Mektup" bölümünün kimin tarafından yazıldığı kesinlikle bilinmiyorsa da, onun Pavlus tarafından yazıldığı düşünülüyor. "Yahuda'nın mektubuna kadar olan bölümler ise diğer elçilerin yazdıkları mektuplardır. Son olarak "Vahiy" kitabı, gökte, yeryüzünde ve cehennemde henüz cereyan etmemiş olayları anlatıyor ve geleceği bize açıklıyor.

V. Niçin dört İncil bölümü mevcuttur?

Bir zamanlar meşhur bir hakim dedi ki, "dinlediğim dört şahidin sözleri tıpatıp birbirinin aynı olunca onların daha önce aralarında, olayı planladıklarını ve uydurdukları kanaatına varır ve gerçeği söylemediklerini anlarım." Çünkü herkes farklıdır ve aynı olaya başka gözle bakar. Bu gerçeği aklımızdan çıkarmayarak dört İncil'i tetkik edelim.

Matta, Markos, Luka ve Yuhanna tarafından yazılan dört İncil İsa Mesih'in doğumunu, hayatını, yaptıklarını, öğrettiklerini, ölümünü, gömülüşünü ve tekrar dirilişini anlatırlar. Her ne kadar dört yazar aynı olayları yazdılsa da, çok defa onlara, farklı yönden baktılar. Mesela Matta, bilhassa Yahudilere hitaben, İsa Mesih'in Tevrat ve Zebur'daki peygamberlikleri nasıl yerine getirdiğini dikkatle yazdı. Markos ise, renkli ve özetli bir üslup ile Romalılara hitaben yazdı. Yunanlı bir doktor olan Luka, bilhassa, Yahudi olmayan kimselere hitaben yazdı. Anlaşıldığı gibi Luka İncil'i yazmadan önce olaylarla ilgili her şahsa dikkatle danışmış ve derinliğine araştırmıştır. Yuhanna İncil'i İsa Mesih'in en mühim yönünü açıklaması bakımından diğerlerinden, konuca, farklıdır. Bu İncil bölümünde görüyoruz ki İsa sadece bir insan değil, fakat bir insandan, hatta bir peygamberden çok daha üstündür. Bunda İsa'nın Uluhiyet yönü baş konu olarak ele alındı. Buna delil olarak İsa'nın yaptığı bazı mucizeleri ve sözleri kaleme aldı. Tanrı, İncil'i dört yazara yazdırmasıyla İsa Mesih'in hayatının ve öğretişlerinin çok önemli olduğunu gösteriyor. Dört İncil bölümü, olayları nakletme tarzı bakımında farklı olmakla beraber, birbirlerini tamamen tutuyorlar. Aralarında hiç tezat yoktur.

VI. Sonuç

İncil' de, size yol göstermek için nur, sizi kuvvetlendirmek için gıda, sizi sevindirmek için teselli vardır. Servetin kaynağı, izzetin cenneti, zevkin ırmağıdır. Hizmetin en yüce karşılığını verir. Onu yavaş yavaş, sık sık ve dua ile okuyunuz.

İKİNCİ DERS

TANRI

Tanrı'yı aramak ve insanların O'nunla olan irtibatı hakkında eylem dünyanın en önemli konusudur.

I. Tanrı'nın mevcudiyeti

- a) İncil Tanrı'nın mevcudiyetini ispatlamaya çalışmaktadır. Tevrat ve Zebur'da olduğu gibi İncil'in her yerinde bir Tanrı'nın var oluşu belirtilmektedir. Tevrat'taki ilk ayet bunun bir örneğidir: "Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı". Mezmurlar 14. bölümün 1. ayetinde "Tanrı yok" diyen adama akılsız deniliyor.
- b) Bununla birlikte İncil bize "İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun", diyor (1 Petrus 3:15). İncimimiz delillere dayanmalıdır. Çağdaş dünyada, inanmak için iyi sebepler olmadan, babalarımızın dediklerine inanmak yeterli değildir. Tanrı'nın mevcudiyetinin bazı delilleri şunlardır:
 - İnsanlar tarih boyunca daima evrensel bir Varlığa inanmışlardır.
 - Yaratanın bir yaratıcısının var olması gereklidir. Bir sebep olmadan evren vücuda gelemezdi.
 - İnsanın iyilikle kötülüğü ayırdedici bir sezgisi bulunduğuna göre ona bu duyguyu veren sonsuz iyi bir kuvvetin varlığı gerekmektedir.

II. Tanrı'nın tabiatı

- a) Tanrı ruhtur (Yuhanna 4:24). Bu demektir ki Tanrı'nın vücudu yoktur. Tanrı görünmez. Ayrıca demektir ki Tanrı zaman ve mekan içinde sınırlanmaz. Tanrı sonsuzdur. Bununla birlikte, Tanrı istediğini yapmaya kadir olduğundan Kendini insana görünür şekilde açıklayabilir.

İnsanın akli sonsuz mefhumuna eremez. Bu yüzden Tanrı Kendini açıklamak için isteyerek sınırlanıp zaman ve mekan içine girmeye razı olur. İnsan, anlayabildiği şekilde, Tanrı'nın bazı vasıflarını görebilir.

b) Tanrı şahsiyet sahibidir. Bir şahsiyete ait isimler ona veriliyor... "Göklerdeki Babamız" (Matta 6:9). Şahsi özellikler O'na atfediliyor, örneğin:

- Düşünce - "Düşüncelerim düşüncelerinizden yüksektir" diyor RAB (Yeşaya 55:9-10).
- Duygu - "RAB ... insanı yarattığına pişman oldu. Yüreği sızladı" (Yaratılış 6:6).
- İrade - "RAB'bin istemi onun aracılığıyla gerçekleşecek" (Yeşaya 53: 10).

III. Tanrı'nın birliği

İncil bir tek Tanrı'nın var olduğunu apaçık öğretiyor. "Çünkü tek Tanrı ...vardır (I Timoteos 2:5). "Tanrımız RAB tek RAB'dir" (Yasanın Tekrarı 6:4 Tevrat'tan). Yalnız bir tek "En yüksek Varlığın" varoluşu imkan dahilindedir.

IV. Hıristiyanlar üç Tanrı'ya inanır mı?

İncil bir tek Tanrı'nın mevcut olduğunu öğretiyor. Fakat bununla birlikte Tanrı'nın varlığında Baba, Oğul ve Kutsal Ruh diye üç unsurun mevcut olduğunu açıklıyor. "Oğul" tabii demek değildir ki Tanrı'nın fiziki bir oğlu vardır. İsa, ruhani anlamda "Oğludur". Örneğin, ulusların tarihi incelenecek olursa, büyük işler başarmış milletini zor durumlardan kurtarmış liderlerin çok kere o ulusça "babamız" gibi bir terimle anıldığını rastlamak mümkündür.

İnsanların teslis (üçlülük) mefhumunu güç anladıkları şaşılacak şey değildir. Yaratık, Yaratıcıyı anlayamaz, aksi takdirde yaratık Yaratıcısından üstün olurdu. "Teslis" (üçlülük) kelimesi İncil'de bulunmamakta, fakat şu kısımlarda öğretilmektedir:

- İsa'nın vaftizi (Matta 3:16,17): "İsa vaftiz olur olmaz sudan çıktı. O anda gökler açıldı ve İsa, Tanrı'nın Ruhü'nün güvercin gibi inip üzerine konduğunu gördü. Göklerden gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum".
- İsa'nın son emri (Matta 28:19): "Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin" (Not: 'adıyla' kelimesi tekildir. Bu üç zatın tek bir Tanrı teşkil ettiğinin işaretidir).
- II Korintliler'e Mektup bölüm 13 ayet 14'teki hayır duada. "Rab İsa Mesih'in lütfu, Tanrı'nın sevgisi ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı hepimizle birlikte olsun", Romalılar 1. bölüm 7. ayette Baba'ya Tanrı denilmekte, İbraniler 1. bölüm 8. ayette Oğul'a Tanrı denilmekte, Elçilerin İşleri 5. bölüm 3. ve 4. ayette Kutsal Ruh'a Tanrı denilmektedir.

Açıklamak için bu üç zat arasında ayırma yapılıyor. Fakat İncil'de bu üç zatın sıkı bir birlik halinde çalıştığını görüyoruz. Bir çok örnek verilebilir, şimdilik bunlardan biri ile yetiniyoruz. İnsanın yetersiz işlerden kurtulması ve Tanrı'ya temiz bir vicdanla ibadet etmesi hususunda İncil şöyle diyor: "Öyleyse sonsuz Ruh aracılığıyla kendini lekesiz olarak Tanrı'ya sunmuş olan Mesih'in kanının, diri Tanrı'ya kulluk edebilmemiz için vicdanımızı ölü işlerden temizleyeceği ne kadar daha kesindir!" (İbraniler 9:14). Oğul olan İsa Mesih haça gerildiği zaman Kutsal Ruh vasıtasıyla ile Kendini günahkârların kamil kurban olarak Baba Tanrı'ya takdim etti. Teslis'in (üçlülüğünün) üç zatının, tek Tanrı olarak insanın kurtulması için çalıştığı görülüyor.

V. Tanrı'nın vasıfları

Tanrı'yı tasvir etmenin en iyi yolu O'nun bazı özellikleri veya vasıflarını tasvir etmektir.

- Tanrı her yerde hazır, yani mekân içinde sınırlandırılmıyor. (Yeremya 23:23,24 Tevrat'ta: "Ben yalnızca yakındaki Tanrı mıyım? Uzaktaki Tanrı da değil miyim?" diyor RAB, "Kim gizli yere saklanır da, onu görmem?" diyor RAB.")
- Tanrı herşeyi biliyor. İnsanın her bir düşüncesi ve eylemini biliyor. (Süleyman'ın Özdeyişleri 15:3: "RAB'bin gözü her yerde olanı görür, kötülerini de iyilerini de gözler."). Bir serçenin ölmesi gibi en önemsiz işler dahil olmak üzere tabiatta cereyan eden her olayı biliyor (Matta 10:29).
- Tanrı her kuvvete sahiptir. Evreni yarattı. Onu kuvvetiyle idare etmektedir. Tanrı için imkânsız bir şey yoktur (Matta 19:26).
- Tanrı sonsuzdur. Başlangıcı ve sonu yoktur (Mezmun 90:2).
- Tanrı değişmiyor. "Ben RAB'bim, değişmem" (Malaki 3:6).
- Tanrı kutsaldır. O tamamen pak ve günahsızdır. Günaha nefret ediyor, iyiliği seviyor (Süleyman'ın Özdeyişleri 15:9, 26). Başlangıçta dünyayı mükemmel bir iyilikle yarattı. Günahı cezalandırması ve günahkârlardan Kendini ayrı tutması gerektir (Yeşaya 59:1-2).
- Tanrı adildir. Her yaptığı doğru, ve adildir, vaadettiği her şeyi yerine getirir (Mezmun 119:13).
- Tanrı sevgidir. Tanrı günaha nefret ettiği, günahı mutlaka cezalandırması gerektiği halde, onlara bir kurtuluş yolu hazırlayacak kadar insanları sevmektedir. "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16).

ÜÇÜNCÜ DERS

İNSAN

Tanrı, Tevrat, Zebur ve İncil'de sadece Kendisi hakkındaki gerçeği değil, insan hakkındaki hakikati de açıkladı. Bu kutsal kitaplar yaratılışı, diğer yaratıklarla olan ilişkiyi, insanın günaha düşüşünü ve geleceğini anlatıyor.

I. İnsanın menşesi

İnsan, tarih boyunca, daima kendi menşesini merak etmiştir. Değişik çağlarda filozoflar tarafından muhtelif teoriler öne sürülmüştür. Zamanla her teorinin eksik tarafları olduğu anlaşılmıştır. Çağımızın teorisi olan evolüsyon teorisinin dinsiz bilim adamları tarafından bile şüphe ile karşılanması gerçekten düşündürücüdür. Fakat Tevrat bize "Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı...ve Tanrı insanı kendi suretinde yarattı" (Yaratılış 1:1,27) şeklinde konuştu.

Böylece "İnsanın başlıca gayesi Tanrı'yı izzetlemektir" cevabı ile doğru olarak çözümleniyor.

II. İnsanın tabiatı

Bir insanı ölüm olayını gözlemleyen bir kimse, fizik yapısı ile birlikte insanı canı veya ruhu olduğunu berrak bir şekilde anlar. Bir an o kişi hayattadır...öteki an değildir. Vücudu hala oradadır. Fakat hayat veren şey geçmiş, bir ölü ceset kalmıştır. İnsanın yalnız vücudu değil, canı ve ruhu da vardır. İncil insanın vücut, can ve ruh ihtiva eden üç yönlü bir varlık olduğunu bize öğretiyor (1. Selanikliler 5:23). Vücudun tezadı olmaları dolayısıyla, ruh ile can arasında ayırım yapmak bizim için zor olduğu halde İncil bunların arasında bir fark bulunduğunu gösteriyor. Hayvanların ruhu yok, yalnız can ve vücutları vardır. Can, yaşayan bir varlığı ölü bir varlık olmaktan ayırıyor. Ruh ise insanı hayvanlardan ayırıyor. İnsanın ruhu Tanrı ile irtibat ve dostluk kurma imkanını sağlıyor.

III. İnsanın hür iradesi

Tanrı'nın yarattığı evrende başka varlıklar da vardır. Bunlar melek veya ruhlardır. Bunlar bizden kuvvetli olmakla beraber fiziksel vücutları ve canları yoktur. Onlar da Tanrı'ya hizmet etmek için yaratılmışlardır. Hür iradeli oldukları için onlardan bazıları Tanrı'nın emirlerine karşı çıkma yolunu seçtiler.

İnsanın da hür iradesi vardır. Tanrı Kendisine gönüllü olarak hizmet edip, Kendisini hür bir şekilde sevebilen varlıklar yaratmak istedi. Mekanik bir şekilde iradesini yerine getirmek üzere Tanrı makine gibi varlıklar yaratabilirdi. Tanrı'yı gönüllü olarak sevmenin, O'na mekanik bir şekilde itaat etmekten çok daha değerli olduğu aşikardır.

IV. İnsanın günahı

Tanrı iradesini yerine getirebilen veya onu reddedebilen hür varlıklar yarattığı zaman bazılarının yanlış yolu seçeceklerini biliyordu, ve öyle oldu. Kendisine şimdi Şeytan denilen Lusifer isimli yüce bir melek Tanrı'nın iradesine karşı çıkmaya karar verdi. O ve onun tarafını tutan bir çok melek Tanrı'nın huzurundan hemen kovuldu. O andan itibaren Şeytan Tanrı'nın maksatlarına, mümkün olan her yolla, karşı çıkmaya çalıştı. İnsan hür bir irade ile yaratıldığı zaman, Şeytan hemen onu günaha düşürmeyi başardı. Bu olaylar Tevrat'ın Tekvin kısmını üçüncü bölümünde anlatılıyor. Tanrı, evrenin ahlak bakımından koruyucusu olarak, Kendi emirlerine bilerek karşı, çıkan her hangi bir varlığa huzurunda tahammül edemez. Bu yüzden Şeytan Tanrı'nın iradesine karşı çıktığı zaman cennetten kovuldu. Tanrı, Kendisiyle irtibat sürdürsün diye insanı yarattı. Şeytan tarafından Tanrı'ya karşı çıkmak üzere kandırılmadan önce, insan Yaratıcısıyla dostça bir ilişkideydi.

Bununla beraber, isyan ettiği zaman, Tanrı insanın Kendi huzurunda kalmasına müsaade edemezdi. Böylelikle insan da Tanrı'nın huzurundan kovuldu.

V. İnsanın günah işleme eğilimi

İncil Adem'in tabiatının bütün insanların her bir ferdine geçirildiğini bize öğretiyor (Romalılar 5: 12). Hepimiz günah işleme eğilimiyle doğuyoruz. Bu tabiat kötülük kuvvetlerinin (Şeytan ve meleklerinin) günah işleme teşvikine uyar. Böylelikle insan bunlara kapılıp günah işler. Bunun başka bir sonucu, insanların Tanrı'ya ve O'nun kutsal emirlerine karşı çıkmalarına devam etmeleridir.

Bazı kimseler, doğduğumuz zaman, bizde günah işleme eğilimi yoktur diye düşünürler. Etrafımızdaki dünyanın yaşantısı bunu yalanlıyor. Her yerde nefret, şehvet, münakaşa, kavga ve savaş eğilimlerini görebiliriz. Bir zamanlar bir öğretmenin dediği gibi, "Okuldaki hayatımızda çocuklara iyi olanı öğretmekle vaktimi harcadım. Fakat hiç bir zaman onlara kötü olanı öğretmem gerekmedi, çünkü her çocuk kendiliğinden kötü davranıyor". Sorumluluk yaşına gelmeden önce, kötü davranışları için, Tanrı'nın çocukları sorumlu tutmadığı halde en küçük yaştan beri günah işleme eğilimi onlarda mevcuttur. İncil'in hayret verici haberi Tanrı'nın insanı Kendisiyle irtibatsız durumda bırakmamasıdır. İsa Mesih'in ölümü ve dirilişi yoluyla (4. ve 5. derslere bakınız) Tanrı, isteyen insanın Kendisiyle barışıp irtibat kurmasını mümkün kıldı.

VI. İnsanın geleceği

Yukarıda gördüğümüz gibi Tevrat ve İncil insanın menşesinden, Tanrı tarafından yaratılmasından, ve insanın utanç verici isyanı neticesinde Tanrı'dan ayrılmasından bahsediyor. Arica, bir gün her erkek ve kadının kendilerini yargılayacak olan Tanrı'nın huzurunda duracağını bildiriyor. Gerek zengin, gerek fakir olsun, gerek ünlü, gerek tanınmamış olsun, ölüm hiç bir kimsenin kaçamayacağı sondur. İncil insanların "bir kez ölmek, sonra da yargılanmak kaderini" açıkça belirtiyor (İbraniler 9:27). Tanrı insanları yaratıp iradesini onlara açıklamıştır. Tanrı insanı hayatta yaptıklarından sorumlu tutacak. Bu hayat gelecek hayat için hazırlıktır. İnsan hayvan gibi ölmez. İnsanın ruhu Yaraticısı ve Yargılayıcısı olan Tanrı'ya mutlaka dönmelidir.

DÖRDÜNCÜ DERS

GÜNAH

Bu dersi anlayabilmek için Tevrat'tan Yaratılış kısmının 3. bölümünü okumak gerekir.

I. Günah nedir?

Günah nedir, hangi sebepten meydana gelmiştir, ondan kurtulmanın çareleri nelerdir? Bunlar İncil'in üzerinde dikkatle durulmuş konularıdır ve bunların anlamını yeterince kavramamış hiç bir kimse İncil' i dikkatle okumuş olduğunu söyleyemez. Umumiyetle dini bir icabın yerine getirilmemesini, birini öldürmeyi, veya zinayı günahtır diye düşünürüz. Fakat İncil Tanrı'nın kusursuzluğundan mahrum kalan her şeyin günah olduğunu ifade ederek mücerret olayları dışında, net ve açık olarak günahı tarif etmiştir. Romalılar 3. bölüm 23. ayette "Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" ibaresini okuyoruz. Tanrı'nın izzeti O'nun kusursuz mükemmelliği demektir. Günah işte bu hedefe ulaşmamaktır. **Her insan doğuştan bu günahla suçludur.** İncil'in hiç bir yerinde büyük günah, küçük günah, hata diye bir ayırma yapılmıyor. Hatta, İsa düşüncede günah işlemeyi eylemde günah işlemekte aynı saymıştır. İsa "Ben size diyorum ki, bir kadına şehvetle bakan her adam, yüreğinde o kadınla zina etmiş olur" demektedir (Matta 5:28).

İncil'de günah şu şekilde tasvir ediliyor:

- Yasaya karşı gelmek; Tanrı'nın verdiği Kutsal Yasa'ya tecavüz (Romalılar 5:13-14, 1. Yuhanna 3:4).
- Tanrı'ya karşı isyan veya kanunsuzluk (Mezmun 51:4).
- Ahlaksızlık (Matta 5:28).

II. Günahın aslı

İlk günah cennette işlendi. Lusifer (yani "parlak yıldız") adlı bir melek kendisini Tanrı seviyesine yükseltmek istedi (Yeşaya 14:12-14). Bu derece anlamsız bir gurura kapılmakla günah işlendiğinden ötürü cennetten kovuldu. Lusifer o zamandan beri "İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran eski yılan" (Vahiy 12:9) oldu.

Günahın yeryüzündeki ilk örneği ise bu dersten önce okuduğunuz Yaratılış 3. bölümünde anlatılıyor. Dünyanın bu ilk günahı Tanrı'nın yeryüzünde yaptığı Adem isimli bahçede vukubuldu. Adem ile Havva'yı yarattıktan sonra Tanrı onları bu güzel bahçeye koymuştu. İyilik ve kötülük bilme ağacının meyvasından başka bahçedeki bütün ağaçların meyvasını yemek için kendilerine müsaade etti. Şeytan "iyiyi kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız" sözleriyle Adem ve Havva'yı kandırdı. Onlar ise Tanrı'ya karşı itaatsizlik edip yasaklanan meyveyi yediler. Böylece günahkâr oldular.

III. Günahın neticeleri

- 1) İnsanlığın anası ve babası günah işler işlemez çıplaklarının farkına vardılar. Bundan önce Tanrı ile yakın ilgileri olduğu halde artık Tanrı'dan gizlenmeye çalıştılar (Yaratılış 3:10). Günah her zaman insanı Tanrı'dan ayırıyor (Yeşaya 59:1-2).
- 2) Günahın cezası manevi ölümdür. Günah işlediği an Adem ruhani bakımdan ölü oldu. Bu demektir ki Tanrı'dan ayrılıp Tanrı'nın huzurundan kovuldu. Ölümsüzlük yeteneğini de kaybederek vücudu fiziksel bakımdan ölecek duruma geldi. Her ne kadar o anda ölmediyse de artık vücudu ölüme mahkûmdur.
- 3) Adem'in günahkâr tabiatı bütün insanlığa geçti. 3. derste bunun insanın günlük yaşantısının bir vakası olduğunu gördük. Çocuklara kötülüğü öğretmeye lüzum yoktur. (O temayül zaten onlarda vardır). Günahkâr ana babalardan doğan her çocuk doğuştan günahkârdır. Adem'in büyük oğlu katildi. Her insan günahkâr olarak doğduğu için ruhani bakımdan ölüdür ve fiziki bakımdan bir gün ölmeye mahkûmdur. Bununla ilgili olarak dikkatle Romalılar 5. bölüm 12.den 18. ayete kadar okuyunuz.)

4. İnsanın günahı Tanrı'nın lanetini canlı ve cansız bütün varlıklar üzerine getirdi. Örneğin dikenler, depremler ve tayfunlar bunu ispatlamaktadır. Bunun diğer bazı sonuçlardan Yaratılış 3. bölüm 14-19 ayetlerde bahsedilmektedir. Cezaevleri, hastaneler, ve cenaze mütaahidleri aramızda olduğu müddetçe günahın mevcudiyetinin ispatına ihtiyaç kalmaz. Gözyaşları, hastalıklar, dertler, sancı ve ölüm günahın bazı neticeleridir.

IV. Günahın cezası

Romalılar 6. bölüm 23. ayette "Çünkü günahın ücretinin ölüm" olduğunu okuyoruz. Tanrı günah işleyen herkesi ölüme mahkûm etti. Günah işleyen mutlaka ölecektir. Daha yukarıda bu ölümün hem ruhani hem de fiziki ölümü içine aldığını gördük. Bu ceza mutlaka çekilmelidir. Tanrı günahı muhakkak cezalandıracaktır.

Memleketin kanunlarına göre kanunsuzlukları için insanlara gereken cezayı vermeyen hakimleri hakir görüyoruz. Tamamen adil olan Tanrı Kendi kanununa aykırı harekette bulunan kişiyi nasıl cezalandırmaz? Kendi kutsal tabiatına karşı olan isyan davranışına nasıl bilmezlikten gelebilir?

Böylece Tevrat (Eski Antlaşma) ve İncil (Yeni Antlaşma) evrenin Tanrı'nın yarattığı gibi kalmadığını bize göstermektedir. Bilhassa insanın tabiatı sapık ve eğri olmuştur. İnsan bulunması gereken halde değildir. İyi eylemler yerine, düşünerek kötü eylemler de bulunmakla günah suçunu tekrarlıyor. Herkes Tanrı'nın dostluğu dışında doğmuştur.

Böylece her insan ruhani bakımdan ölüdür ve fiziki ölüme karşı karşıyadır. Günah için hal çaresi bulmazsa her insan ebedi ölümle de ölecektir. Bu demektir ki ebediyen Tanrı'nın huzuruna girmesi yasaklanacaktır. Ateş gölünde günahları için sonsuzluğa kadar ceza çekecektir. Vahiy 20. bölümün 14. ayetinde bahsedilen ikinci ölüm budur. Günahlar iyi işlere kolayca fırçalanıp silinecek bir toza benzemez. Bütün vücuda yayılan ve ölüm saçan bir kanser gibidir.

V. Günah bir takım dini şartlar yerine getirmemek midir, yoksa insanın yüreğinde bulunan yanlış bir davranış mıdır?

Ferisiler İsa'nın zamanındaki en dindar insanlardı. Yerine getirmesi gereken binlerce dini şart ve töreleri vardı. Bunlardan biri yemek yemeden çok itinalı bir yıkanma töreniydi. İsa'nın öğrencileri bu törene iştirak etmedikleri için (ama herhalde ellerindeki kiri yıkıyorlardı), Ferisiler tarafından tenkit edildi.

Markos 7. bölüm 1. ayetten 23. ayete kadar İsa'nın öğrencilerini nasıl savunduğunu okuyoruz. İsa, "İnsanın dışında olup içine giren hiçbir şey onu kirletemez. İnsanı kirleten, insanın içinden çıkandır" dedi.

"İnsanı kirleten, insanın içinden çıkandır. Çünkü kötü düşünceler, fuhuş, hırsızlık, cinayet, zina, açgözlülük, kötülük, hile, sefahat, kıskançlık, iftira, kibir ve akılsızlık içten, insanın yüreğinden kaynaklanır". Böylece İsa, günahın insanın çürük tabiatıyla ilgili olduğunu gösterdi. İnsan Tanrı'nın doğruluk seviyesine göre yaşamıyor. İnsanın dini şartları yerine getirmesi, fakat yüreğinin gururla ve yukarıda zikredilen bütün kötü şeylerle dolu olması gayet kolay ve mümkündür.

VI. Günahın çaresi

İncil, kendisine karşı isyan ettikleri halde, Tanrı'nın insanları çok sevdiğini söylemektedir. İnsanlar günahları için elem çekmesin diye Tanrı bir çözüm yolu hazırlamıştır. İnsanlar için kurtuluş getirmek üzere Tanrı İsa Mesih'i dünyaya gönderdi. İsa bakire Meryem'den dünyaya geldi. Böylece Adem'in günah tabiatından belirtmektedir. Davut ve Nuh peygamberler bile günah işlediler.

Çarmıha gerildiği zaman bütün insanların günahlarının cezasını çekti. Tanrı'nın kutsal kanunu yerine getirdi. İsa sonsuz Varlık olduğu için bizim yerimize sonsuz bir şekilde elem çekti.

VII. Bu demek midir ki herkes otomatik bir şekilde kurtuluyor?

Hayır. Örneğin: zengin bir kimse olsam ve size yeni bir elbise satın almak istesem mağazaya girip elbiseyi paket yaptırır, parasını veririm. Elbise orada ve parası ödenmiştir, fakat sizin malınız olabilmesi için mağazaya gitmeniz benim adımları vererek onu teslim almanız gerekir. Böylelikle İsa herkesin günahlarının karşılığını verdiği halde bu affı Ondan istemek lazımdır. Günahın karşılığı verildiğinden günahkar olduğunı itiraf eden ve hayatına Kurtarıcı olarak İsa Mesih'i kabul eden her insanı Tanrı affederek ona ebedi hayat verecek. 7., 8. ve 9. derslerde bu husus daha etraflı olarak açıklanacaktır.

VIII. Bir kimse günah hayatından nasıl kurtulur?

Bir insan kendisini kurtarmak üzere İsa'ya iman ettiğinde hem günahın cezasından hem de onun esirliğinden kurtuluyor. Bu demek değildir ki hemen kusursuz hayat yaşamaya başlıyor. Fakat onun geçmişteki, şimdiki ve gelecek zamandaki bütün günahlarının bağışlandığı anlaşılır. Günahları için hiç hükmedilmeyecektir. Düşünce ve eylemde günah işlemek için hayatına yeni bir kuvvetin girdiğini de görecek-tir. İşte bundan dolayı "İncil" kelimesi "iyi haber" demektir.

BEŞİNCİ DERS

İSA'NIN HAYATI VE ÖLÜMÜ

İsa, İncil'in esas konusudur. Bu yüzden iki ders halinde onun doğumunu, hayatını, yaptığı işlerini, ölümünü ve dirilişini inceleyeceğiz.

I. Doğumu

- a) Tevrat'ın, 700 yıl önce yazılan bir bölümünde yalnızca İsa'nın doğumunun ne şekilde (Yeşaya 7:14) olacağı değil, fakat İsrail'in hangi şehrinde (Mika 5:2) doğacağı bile kaydedilmiştir.
- b) İsa'nın doğumu diğer bütün doğumlardan farklıdır:
 - (1) Tanrı'nın Kutsal Ruhunun etkisi ile mucizevi bir şekilde annesi hamile kaldı (Luka 1 :35).
 - (2) Meryem adlı bir bakireden dünyaya geldi (Matta 1 :23).
 - (3) Bebeğin Tevrat'ta vaad edilen Mesih veya "meshedilmiş olan" olduğunu söyleyen melekler yeryüzüne indi (Luka 2:11). O, halkın günahlarından kurtaracaktı (Matta 1:21).
 - (4) İsa, Adem'den geçen günah tabiatını annesinden almadı.

II. Hayatı

Otuz yaşına kadar İsa Yusuf'un marangoz atölyesinde çalıştı. Yusuf, İsa doğduktan sonra annesi Meryem'le evlenmişti. Otuz yaşına gelince şifa verme ve vaazetme işine başladı. İsa kasabadan kasabaya seyahat ettiği zamanlar kendisiyle beraber olsun diye "elçi" denilen oniki adam seçti. İncil'in Matta, Markos, Luka ve Yuhanna kısımları bu seyahatları ayrıntılı olarak tasvir etmektedir.

O zamanki din büyükleri İsa'nın halk tarafından tutulmasını kıskandılar. İsa, onların yüreklerinin kötülükle dolu olduğunu, sadece dini şartları yerine getirmekle meşgul olduklarını ortaya çıkardığı için bu din ulularının nefretiyle karşılandı.

Başkalarına yardım etmek amacıyla yaptığı mucizelerle evrensel hakimiyetini gösterdi. Hiç bir zaman insanların önünde gösteriş yapmak için hareket etmedi.

Kusursuz, mükemmel bir hayat yaşadı. Düşmanları bile onda günah veya hata bulamadı. Ölümünden bu yana hep aynı durum...İsa'ya iman etmeyen şahıslar da O'nun yaşadığı hayatın insanın görebileceği en yüce ve en mükemmel bir hayat olduğunu itiraf etmek zorunda kaldılar.

III. Öğretişi

İsa'nın öğretisi dünyanın gördüğü en devrimci öğretidir. İsa düşmanlarını sevmelerini ve kötülüğü iyilikle karşılamalarını insanlara öğretti. Diğer insanları tenkit etmenin kötü olduğunu öğretti. İnsanların önünde saygılarını kazanmak için kendini dindar tanıtmanın ikiyüzlülük olduğunu gösterdi. Zekat, dua ve oruç gizli olarak yapılmalı. İsa, insanın mal ve mülkü sevmesine karşı çıktı. İnsanın ilk gayesi Tanrı'yı sevmek ve izzetlendirmek idi.

İsa'nın öğretisinin en önemli konularından biri Tanrı'nın özel bir şekilde Kendi Babası olmasıdır. Tanrı'yla kendine mahsus bir ilişkide bulunduğunu iddia etti. Hatta Kendisinden başka hiç kimsenin Baba'yı tanımadığını söyledi (Matta 11:27).

İsa ayrıca öğrencilerine Tanrı'ya her zaman iman edenin Babası olarak inanmalarını öğretti. Tanrı ile iman edenlerin arasındaki ilişki kutsal ve sevgili Baba ile kendi çocukları arasında ilişkidir. Bu öğretim kavramını büsbütün değiştirdi. Tanrı merhametli ve sevgili bir Baba olduğundan en kötü günahkar için bile ümit vardır (Luka 5:1-32; ayet 7 şöyle demektedir: "Size şunu söyleyeyim, aynı şekilde gökte, tövbe eden tek bir günahkar için, tövbeyi gereksinmeyen doksan dokuz doğru kişi için duyulandan daha büyük sevinç duyulacaktır"). Baba olarak, çocuklarının gerçek ihtiyaçlarını bildiği için, imanlıların endişeye ve korkuya düşmemeleri gerektir (Luka 12:22-34).

IV. İsa gerçekten öldü mü?

Üç sene süre ile çalıştıktan sonra, İsa'nın düşmanları, onu idam ettirmeyi tasarladılar. İsa ise, dünyaya gelişinin başlıca gayesi ölmek olduğu için, kaçma teşebbüsünde bulunmadı. İncil İsa Mesih'in ölüm olayı üzerinde önemle durmaktadır. İsa'nın haça gerilmesi, O'nun hayatı ile ilgili olan dört kısımda (Matta, Markos, Luka ve Yuhanna bölümlerinde) ayrıntılı olarak tasvir edilmektedir. Bu sebeplerden dolayı bazı kimselerin İsa'nın gerçekte ölmeyip, Tanrı'nın başka bir kimseyi O'nun yerine koyduğuna inanmaları tuhaftır.

Bu konu üzerinde durulması gereken bazı noktalar vardır.

- a) Tasitus gibi o çağın Hıristiyan olmayan tarihçileri İsa'nın ölmesinden tarihsel bir gerçek olarak bahsetmektedirler.
- b) Kutsal ve dürüst olan Tanrı'nın insanları yıllardan beri aldattığını söylemek küfür olur.
- c) Elçilerin çoğu İsa'nın ölüp tekrar dirildiğini inkâr etmeyi reddettikleri için öldürülmüşlerdir. Bir yalan uğruna ölmeye razı olurlar mıydı?
- d) Haça çivilen kimsenin İsa'nın kendisi olmadığına inanmak imkansızdır. Haça gerilme o kadar ıstıraplı ve uzun süren bir ölme şekli olduğu için haça gerilenler genellikle bağırıp küfrederler. Fakat İsa'nın haç üzerinde söylediği sözler hayatının diğer kısmında görülen aynı hilesizlik, sevgi ve şefkatle doluydu. "Kafatası denilen yere vardıklarında İsa'yı, biri sağında öbürü solunda olmak üzere, iki suçluyla birlikte çarmıha gerdiler. İsa, 'Baba, onları bağışla' dedi. Çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.' " (İncil'den Luka 23:33-34).

V. Tanrı niçin İsa'nın öldürülmesine izin verdi?

Garip görünse bile dünyaya gelişinde İsa'nın başlıca gayesi ölmektir. Tanrı'nın kanunu gereğince günah mutlaka ölümle cezalandırılmalı. Fakat Tanrı günahkâr insanları daha sevdi. Onlardan hiç birinin mahvolmasını istemedi. Bu sebepten Tanrı, bütün insanların günahlarının cezasını çeksin diye İsa'yı dünyaya gönderdi.

Böylece şunları söyleyebiliriz:

- a) İsa'nın ölümü gerekliydi (Luka 9:22 ye bakınız. İsa kendi hakkında aynı şeyi söylüyor). Tanrı'nın ezeli maksadının bir unsuru idi (1 Petrus 1: 19-20). Tevrat'ta verilen peygamberlik sözlerini yerine getirmesi için gerekli idi (Yeşaya 53:5). İnsanları Tanrı'ya getirmek için (1 Petrus 3:18) lazımdı.
- b) İsa'nın ölümü başkaları içindi. İnsanların yerine öldü (1 Petrus 2:24).
- c) İsa'nın ölümü yeterli idi (İbraniler 9:24-28). İsa Tanrı'nın günaha karşı olan gazabını çekip tükettiği için ölümü Tanrı'nın her şartını yerine getirdi. İsa Mesih hudutsuz bir zat olduğu için ölümünün değeri de hudutsuzdur.
- d) Günahkâr insanın Tanrı'nın huzuruna tekrar gelebilmesi için tek yol olduğundan Tanrı İsa'nın ölmesine izin verdi (1 Yuhanna 4:9-10). Tanrı bizi sevdi, ve günahlarımıza kefarete olarak Oğlunu gönderdi. Tanrı günahlarımızı görmezlikten gelemez. O'nun kutsallığı günahların cezalandırılmasını gerektirmektedir.

VI. İsa'nın haça gerilmesi

İsa'nın haça gerilmesiyle ilgili olayları İncil'de, Matta'nın 27. bölümü, Markos'un 15. bölümü, Luka'nın 23. bölümü ve Yuhanna'nın 19. bölümünde okuyabilirsiniz. Suçsuz olanın suçlu olanlar için haça gerildiğini okumak okuyucunun düşüncesini üzüntü ile dolduruyor. Fikrini hayretle de dolduruyor... Demek ki Tanrı insanları o kadar sevdi ki İsa'nın ıstırap çekmesine müsaade edecek kadar. Fakat her şeyden önce bu bir zaferdir. Ölmeden İsa muzaffer bir bağıyla "Tamamlandı" diye bağırdı (Yuhanna 19:30). Yeryüzünde işi tamamlandı. Girmek isteyen her insan için cennet kapısını açmıştı...

ALTINCI DERS

İSA'NIN DİRİLİŞİ

Yuhanna 19:31den 20:31e kadar okuyunuz.

I. İsa'nın gömülmesi

İsa Romalı askerler tarafından haça gerildikten birkaç saat sonra öldü. Haça gerilen kimseler genellikle uzun bir süre sonra öldükleri için (bazen bir hafta kadar) askerler şaşırır. İsa'nın gerçekten öldüğünden emin olabilmeleri için bir hançerle böğrünü deldiler, oradan kan ve su çıktı. İsa'nın öğrencilerinin çoğu bu olayın vukua geldiği yerden kaçmışlardı.

Gizlenmiş olanlardan iki arkadaşı cesedini gömmek için izin aldılar. Bu işi geciktirmemek gerekiyordu. O akşam Yahudilerin kutsal bir bayramı başlayacaktı. Bayramda ölüye dokunmak yasaktı. Acele ederek cesedini büyük miktarda baharat ile beraber keten bezlere sardılar. Yakında bulunan ve onlardan birisine ait bulunan bir kabre koydular. Kabir mağara şeklindeydi. İki adamın ancak kaldırılabildiği kocaman bir taş mağaranın ağzına yuvarladılar. İsa'yı haça gerdiren Yahudiler İsa'nın öğrencilerinin cesedi çalarak İsa'nın ölümden dirildiğini iddia edeceklerinden korktular. Taşa mühür vurup kabrin önüne nöbetçiler koydular.

II. İsa'nın cesedine ne oldu?

Yahudilerin bayramının ertesi günü seher vakti İsa'nın ölüsüne baharat koymak üzere bazı kadınlar kabre gittiler. Taşı yerinden kaldırılmış görünce ve cesedi bulamayınca kadınlar şaşırıldılar. Bir melek İsa'nın ölümden dirildiğini onlara söyledi. İsa'nın diğer öğrencilerini çağırdılar. öğrenciler keten bezleri ve başına sarılan sargıyı hiç bozulmamış olarak gördüler. Fakat ceset kaybolmuş ve havaya uçmuş gibiydi.

Daha sonra İsa öğrencilerine göründü. O'nu görünce sevinçle coştular. Onlara dirilmiş vücudunu gösterdi. Gerçek bir vücut idi. Onların gözü önünde yemek yedi (Luka 24:41-43e bakınız). Normal insan vücudundan değişikti. İsa bu vücutla kapalı, kilitli kapılardan rahatlıkla geçebiliyordu (Yuhanna 10:19a bakınız). Ondan sonraki bir kaç hafta zarfında İsa beş yüzden fazla, güvenilir tanıklara göründü (1 Korintliler 15:3-5e bakınız).

III. İsa'nın göğe yükselişi

Dirilişinden kırk gün sonra, İsa öğrencilerini Yerusulim (Kudüs şehri) yakınlarında bir dağa götürdü. Onlara Tanrı'nın Kutsal Ruhunu göndereceğine söz verdi. Kutsal Ruh, yüreklerine girip, pak ve tanrısal bir hayat yaşamaları için, onlara kuvvet verecekti. Ondan sonra İsa onları bıraktı, göğe yükseldi.

Birkaç gün sonra Kutsal Ruh öğrencilere indi (7. derse bakınız). Cesaretle doldular, sokaklara çıkıp İsa'nın ölümden dirildiğini sevinçle ilan ettiler. Daha önce korkmuşlar, bazıları İsa'yı bile tanımadıklarını söylemişlerdi. Halbuki şimdi herkesin önünde İsa'nın insanları günahlarından kurtarabildiğini duyuruyorlardı. Hayatlarında büyük değişiklik olmuştu.

IV. İsa'nın dirilişinin delilleri

Pavlus Elçi bazı Hıristiyanlara "Mesih dirilmemişse imanınız yararsızdır, siz de hâlâ günahlarınızın içindesiniz" şeklinde yazdı (1 Korintliler 15:17). İman edenler Hıristiyanlığın temelini, İsa'nın dirilişi olduğunu berrak bir şekilde görmüştür. İsa ölümden dirilmemişse insanın günah sorunu için çözüm yoktur. Şu halde milyonlarca Hıristiyan, İsa'nın dirilişine öylesine sabit bir şekilde neden inanmıştır?

Olayları başka bir şekilde açıklamak mümkün değildir. Sözelimi:

- a) İsa'nın düşmanları ölüsünü kaldırmışlar ise öğrenciler ölümünden dirilişini ilan etmeye başlar başlamaz ölüyü ortaya çıkarırlardı.
- b) İsa'nın öğrencileri ölüsünü çalmış saklamışlar ise, şu halde Hıristiyanlık bir yalan üzerine kurulmuş olurdu. Halbuki Hıristiyanlığın en önemli öğretilerinden biri yalan söylemenin kötü olduğudur. Bununla birlikte bu izahat İsa'nın ölümünden sonraki haftalarda öğrencilerinin hayatında meydana gelen hayret verici büyük değişikliği hesaba katmıyor.
- c) İsa'nın zamanında haftanın istirahat günü Cumartesi günü idi. İlk Hıristiyanlar İsa'nın ölümden dirilişini anmak üzere Cumartesi günü yerine Pazar günü tatil yapmaya başladılar. Bütün Avrupa (Türkiye dahil olmak üzere) bu sebepten Cuma veya Cumartesi günü değil, Pazar günü tatil yapıyor.
- d) O zamandan beri gerçek Hıristiyanlar (sözde Hıristiyanlar değil) kendi hayatlarında bu diriliş kuvvetinin yarattığı değişikliği gördüler.

V. İsa kimdir?

İsa'nın öğrencileri tek Tanrı'ya inanarak yetişmişlerdir. Onlarca herhangi bir insanın kendini Tanrı'yla eşit kılması küfürden başka bir şey değildi. Bununla birlikte ağır bunalımlar ve baskılar altında üç yıl İsa'yla kaldıktan sonra O'nun bir insandan daha yüksek olduğuna derece, derece kanaat getirdiler. Onun mucize yapmaktaki tabiat üstü gücünü gördüler. Son olarak ölümden dirilişine şahit oldular. O'nu haça gerildikten sonra hayatta görmeleri onları, kendisinin söylediği gibi, Tanrı'nın Oğlu olduğuna inandırdı. Tamamiyle anlayamadıkları halde, uğrunda ölmeye razı olacak kadar bu kanaatı sıkı bir şekilde muhafaza ettiler.

İncil bu gerçeği şöyle ifade etmektedir: "Söz insan olup aramızda yaşadı. O'nun yüceliğini - Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu biricik Oğul'un yüceliğini - gördük" (Yuhanna 1:14).

Ve "Görünmez Tanrı'nın görünümü, bütün yaratılışın ilk doğanı O'dur" (Koloseliler 1:15).

"Tanrı eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. Bu son çağda da her şeye mirasçı kıldığı ve aracılığıyla evreni yarattığı kendi Oğlu'yla bize seslenmiştir. Oğul, Tanrı yüceliğinin parıltısı, O'nun varlığının öz görünümüdür. Güçlü sözlerle her şeyi devam ettirir. Günahlardan arınmayı sağladıktan sonra, yücelerde ulu Tanrı'nın sağında oturdu. " (İbraniler 1:1-3).

VI. İncil'in İsa hakkındaki öğretisi

- a) İsa'dan söz edilirken Tanrı'nın vasıfları kullanılıyor:
 - İsa, insan vücudunda dünyaya gelmeden önce mevcuttu. Dünyanın kuruluşundan önce dahi O mevcuttu (Yuhanna 17:5e bakınız).
 - İsa yeryüzündeki her bir hizmetçisiyle aynı anda beraberdir (Matta 28:20).
 - Hudutsuz kuvvet sahibidir (Matta 28:18).
 - Hudutsuz bilgi sahibidir (Yuhanna 2:23-25,21:17).
 - O değişmiyor. "İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır" (İbraniler 13:8).
- b) Tanrı'nın işleri İsa tarafından yapılıyor:
 - İsa herşeyi yaratmıştır (Yuhanna 1 :3).
 - O evreni ayakta tutmaktadır (Koloseliler 1: 17).
 - Bütün insanları yargılayacaktır (Matta 25:31-33).
- c) Tanrı'nın unvanları İsa'ya veriliyor:
 - Baba Tanrı Oğula "Tanrı" diye hitap ediyor (İbraniler 1 :8).
 - İnsanlar İsa'ya "Tanrı" diye hitap ettiler. Onların bu hitabını reddetmedi (Yuhanna 20:28).
 - Kötü ruhlar O'nun Tanrı olduğunu bildi (Markos 1 :24).
 - Kendisinin Tanrı olduğunu (Yuhanna 10:30) söyledi ve insanlar Ona iman ettiler (Yuhanna 6:68-69).

VII. Sonuç

Gerçek Hıristiyanların İsa hakkında inançları tarihi vakıalara dayanmaktadır. Büyüklerinin veya din öğretmenlerinin söyledikleri değil, İsa'nın hayret verici hayat ve her şeyden önce, ölümden dirilişi onları ikna etmektedir.

YEDİNCİ DERS

KUTSAL RUH

("KUTSAL RUH" kelimesi İncil'in eski çevirilerinde geçen "Ruhül kudüs" karşılığında kullanılmıştır)

I. Kutsal Ruh İsa tarafından vaadedilmiştir

Haça gerilmeden bir akşam önce İsa öğrencileriyle yemek yedi. Öleceğini bildiği için onlara çok önemli şeyler öğretti. Kendisi onlardan ayrılacaktı. Fakat "Sizi öksüz bırakmayacağım" dedi. İsa "Ben de Baba'dan dileyeceğim. O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhunu verecek," şeklinde konuştu (Yuhanna 14:15,18).

Böylece gelecek olan...

- Baba Tanrı tarafından gönderilecekti.
- Öğrencilerle daima birlikte olacaktı.
- Bir insan değil, Ruh olacaktı.
- Öğrencilere her şeyi öğretecekti (Yuhanna 14:26).
- İsa'yı izzetlendirecekti (Yuhanna 16: 17).

Dirilişinden sonra göğe çıkmadan önce İsa Kutsal Ruhun yakında geleceğini söyledi: "Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız" (Elçilerin İşleri 1:8).

II. Kutsal Ruh'un gelişi

(Elçilerin İşlerinin 2. bölümünü okuyunuz)

Bir kaç gün sonra, öğrenciler aynı yerde toplanmış bulunuyorlardı: "Kuvvetli bir rüzgar esiyormuş gibi ansızın gökten bir ses geldi ve bu ses oturdukları evin her yanını doldurdu. Ve ateşten yapılmış, alevden diller şeklinde onlara görünüp hepsinin ayrı ayrı üzerlerine kondu. Hepsi Kutsal Ruh'la doldular, ve başka dillerle konuşmağa başladılar" (Elçilerin İşleri 2:2-4).

Her öğrenci değişik bir dilde Tanrı'ya hamt etmeye başladı. Büyük bir kalabalık toplanınca öğrencilerden biri olan Petrus İsa'nın onları günahlarından nasıl kurtarabildiğini yüksek sesle anlattı. Üç bin kişi tövbe etti, İsa'nın takipçisi oldu (Elçilerin İşleri 2:41).

Elçilerin İşlerinin bundan sonraki bölümlerinden ilk imanlı topluluğun (Kilisenin) Kutsal Ruh'un kuvvetiyle hayret verici bir hızla nasıl yayıldığını okuyabilirsiniz.

III. Kutsal Ruh'un gelişinin sonuçları

İsa'nın öğrencilerinin hayatlarına giren Kutsal Ruh'un çalışmasını şöyle özetleyebiliriz:

- a) İsa'nın insanları günahlarından kurtarmak üzere nasıl öldüğünü ve ölümden dirildiğini ilan etmek için cesaretle doldular (Elçilerin İşleri 4:8-13, 4:31).
- b) Şifa verme mucizelerini yapmak için kuvvetlendirildiler (Elçilerin İşleri 31-10 ve 5:12-16).
- c) Malı mülkü olanlar hepsini satıp muhtaç olanlara verecek kadar birbirlerini sevmeye başladılar. Bütün mallarını aralarında paylaşıyorlardı (Elçilerin İşleri 2:44-45,5:32-36).

IV. Kutsal Ruh 'un semeresi

"Ruh'un ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir. Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur" (Galatyalılar 5:22-23).

V. Kutsal Ruh nedir?

Aradan çok zaman geçmeden öğrenciler üzerlerine inen Kutsal Ruh'un İsa'da bulunan aynı Ruh olduğuna anlamaya başladılar. Böylece Kutsal Ruh'un da Tanrı olduğunu kanaat getirdiler.

İncil Kutsal Ruh'u Tanrı olarak şu şekilde göstermektedir:

- a) "Tanrı" diye çağrılıyor (Elçilerin İşleri 5:3,4).
- b) Onda Tanrı'nın vasıfları bulunuyor: Hayat (Romalılar 8:2), Hakikat (Yuhanna 16:13), Sevgi (Romalılar 15:30), ve Sonsuzluk (İbraniler 9:14).
- c) Tanrı'nın işlerine yapıyor: Günah için dünyayı ilzam ediyor (dünyayı ve insanları günahkâr olduğuna ikna ediyor; Yuhanna 16:8). Diriltiyor (Romalılar 8: 11) ve kötü ruhları çıkarıyor (Matta 12:28).

İncil O'nun sadece bir kuvvet veya bir faaliyet olmadığını, fakat şahsiyet sahibi olduğunu berrak bir şekilde öğretmektedir.

- a) Yol gösteriyor (Elçilerin İşleri 8:29)
- b) Menediyor (Elçilerin İşleri 16:6,7).
- c) Üzülebiliyor (Efesliler 4:30).

VI. Kutsal Ruh'u nasıl alabiliriz?

Tanrı'nın arzusu her insan ile bir sevgi bağı kurmaktır. Fakat bunun için kimseyi zorlamaz. Herkese seçme hakkını bırakır. Tanrı'nın bir kimse önceki günahkâr hayatından tövbe ettiği ve İsa'nın onu kurtaracağına inandığı zaman Kutsal Ruh onun yüreğine girer. Buna "yeniden doğuş" denilmektedir. Bu konuyu gelecek derste inceliyeceğiz. Kutsal Ruh o kimsenin günahkâr davranışlarını iyi davranışlar şeklinde değiştirmeye ve yukarıda bahsedilen sonuçları meydana getirmeye başlar. Böylece Tanrı'yla gittikçe gelişen bir arkadaşlık başlar.

NOT: Bazı kimseler geleceği İsa tarafından vaadilen Tesellici'nin Tanrı tarafından daha sonra gönderilecek insanı bir peygamber olduğuna inanır (Halbuki İncil Tesellici'nin Kutsal Ruh olduğunu açıkça belirtmektedir). Derler ki "Tesellici" kelimesinin eski Yunancası olan "Parakletos" kelimesi "methedilmeye layık" anlamına gelen "Periklutis" kelimesinden değiştirilmiştir. Halbuki İsa Tesellici' nin

(a) öğrencilerle daima olacağını (Yuhanna 14:16) ve

(b) bir insan olmayıp bir Ruh olacağını (Yuhanna 14:26) söyledi.

Bu fikrin böylece bir esasa dayanmadığı açıkça görülmektedir.

SEKİZİNCİ DERS

YENİDEN DOĞUŞ

Bu dersi anlayabilmeniz için İncil'in Yuhanna kısmının 3. bölümünün 1'den 21'e kadar olan ayetlerini okumanız gereklidir.

Tanrı'ya kavuşmak istediğinde ciddiyseniz "Yeniden Doğuş" konusunu anlamanız şarttır. Bu anlayışta Tanrı'nın size yardımcı olmasını dileyiniz.

I. Kim yeniden doğmaya muhtaçtır?

Nikodimos İsrail'deki en dindar adamlardan biriydi. Yahudi reislerinden biri olması ve ferisi mezhebine üye bulunması dolayısıyla haftada iki defa oruç tutuyor, fakirlere yardım ediyor, ayrıca günde bir kaç defa da Tanrı'ya dua ediyordu. Buna rağmen İsa onun yeniden doğmasının şart olduğunu söylüyordu. İnsanların hiç biri ister zengin, ister fakir, ister dindar, ister dinsiz, ister ünlü, ister tanınmamış bir kimse olsun "yeniden doğmadıkça Tanrı'nın egemenliğini göremez."

II. Yeniden doğmak ne demek?

"Kendisine kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi. Onlar ne kandan, ne beden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular". (Yuhanna 1: 12,13).

- 1) "Ne kandan" sözleri doğal soy ve nesilden gelme olmadığını belirtir. İncil hiç kimsenin Hıristiyan olarak doğmadığını açıkça öğretmektedir. Her şahıs bu hususta kendi kendine karar vermelidir.
- 2) "Ne beden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular" sözleri ise "yeniden doğuş" un kilise büyükleri veya papazlar tarafından meydana getirilmediğini açıklar, Tanrı'nın işidir.

- 3) "Ne bedeninin iradesinden" sözleri demektir ki "yeniden doğuş" başlı başına kendi teşebbüzlerimizle meydana getireceğimiz şey değildir. Dış, kötü âdetlerden vazgeçmekle yapılan kişisel bir islâhat da değildir.
- 4) Sadece dinsel inanç da değildir. Kiliseye veya Hıristiyan toplantılarına gitmek bir kimseyi gerçek Hıristiyan yapmaz. Nikodimos çok dindar bir adamdı ama yeniden doğması lâzımdı.
- 5) Yalnız Tanrı tarafından yapılabilen ruhani değişikliktir. Bir kimşenin vücudunun nasıl doğması gerekse böylece ruhun doğması da gerekir. Yeniden doğuş bir kimsede Tanrı'nın meydana getirdiği ruhani hayattır.
- 6) Yeniden doğuştan önce günah bir insanı etkisi altında yürütür, onu Tanrı'ya karşı isyankar eder. Yeniden doğuştan sonra ise Kutsal Ruh o kimseyi etkisi altına alır, Tanrı'ya kavuşturur.

III. Bir kimse neden yeniden doğuşa muhtaçtır?

İsa'nın Nikodimos'a söylediği sözleri ele alalım.

- 1) Tabiatı itibariyle insanın ruhani hayatı yoktur (Yuhanna 3:6 "Bedenden doğan bedendir. Ruh'tan doğan ruhtur"). Buradaki "beden" kelimesi her insanın fiziksel doğuşta aldığı günah tabiatı demektir. İşlediği günah dolayısıyla Adem günah tabiatını aldı. Bu tabiat, doğuş yoluyla Adem'in bütün torunlarına ve dolayısıyla bütün insanlara geçti (Romalılar 5: 12, 18, 19'a bakınız). Beden denilen bu günah tabiatının mahiyeti Romalılar, bölüm 8, ayetler 5'ten 8'e kadardaki kısımda açıklanmaktadır. Tanrı'ya karşı isyan eder ve dolayısıyla Tanrı'yı hiç memnun edemez. Böylece tabiat itibariyle insanın Tanrı'yla ilgili şeyleri isteyecek, anlayacak ve hatta hoşlanacak ruhani bir yeteneği yoktur. "Bedenden doğan bedendir". Kediler kuş yavrusunu doğurmadığı gibi insanın fiziksel vücudunun doğuşu da aynı surette ruhun doğmasına sebep olmaz.

- 2) İnsanın tabiatı itibariyle göremediği ve giremeyeceği Ruhani Kırallık (Yuhanna 3: 3,5). Bu evrende iki kırallık var: İnsanların kırallığı ve Tanrı'nın Kırallığı. Yeniden doğuncaya kadar ancak insanların kırallığı olan maddi dünyayı görüyoruz. Bütün ilğimiz maddi şeylerde toplanır. Tanrı'nın kırallığının mevcudiyetini fark edebilmemiz için yeniden doğuşa ihtiyacımız var. Tanrı'nın Kırallığına girmekten ileri gelen "yiyecek içecek sorunu değil, doğruluk, esenlik ve Kutsal Ruh'ta sevinçtir" kendi hayat tecrübe-mize katabilmek için yeniden doğmamız şarttır" (Romalılar 14: 17).

IV. Bir kimse nasıl yeniden doğar?

Yeniden doğuşun iki kısmı vardır: Tanrı'ya ait kısım ve insana ait kısım.

A. İnsana ait kısım

- 1) Tövbe.

Yuhanna'nın 3. bölümün 5. ayetindeki "su" kelimesi tövbeyi temsil etmektedir. O zamanlar Vaftizci Yahya günahlarından tövbe etmelerini insanlara söylemekte, tövbe ettiklerini açıkça göstermek için suyun içine girip vaftiz edilmelerini istemekteydi. Böylece İsa, bütün insanlar gibi günahkar olduğunu görmesini ve samimi bir yürekle tövbe etmesini Nikodimos'a söyledi (Elçilerin İşleri 2: 37, 38'e bakınız).

- 2) İsa'nın günahlar için kefarete oluşuna iman.

Yuhanna'nın 3. bölümünün 14'ten 16'ya kadarki ayetlerinde İsa "yeniden doğuş"un nasıl olacağını Tevrat'tan bir örnekle gösterdi. İsrail halkı Mısır'da köle olarak tutulmuştu. Tanrı onları Mısırlılarından kurtarmıştı. Musa onları Tanrı'nın vaadettiği yurda götürmek üzere Tanrı tarafından atanmıştı. Bu yurda doğru ilerledikleri sırada yaşama şartlarından şikayet etmeye başladılar. Tevrat'taki Çölde Sayım kısmının 21. bölüm, 4'ten 9'a kadarki ayetlerinde şöyle denilmektedir:

“Ama yolda halk sabırsızlandı. Tanrı’dan ve Musa’dan yakınarak, ‘Çölde ölelim diye mi bizi Mısır’dan çıkardınız?’ dediler ‘Burada ne ekmek var, ne de su. Ayrıca bu iğrenç yiyecekten de tiksiniyoruz!’ Bunun üzerine RAB halkın arasına zehirli yılanlar gönderdi. Yılanlar ısırınca İsraililer’den birçok kişi öldü. Halk Musa’ya gelip, ‘RAB’den ve senden yakınmakla günah işledik. Yalvar da, RAB aramızdan yılanları kaldırsın’ dedi. Bunun üzerine Musa halk için yalvardı. RAB Musa’ya, ‘Bir yılan yap ve onu bir direğin üzerine koy. Isırılan herkes ona bakınca yaşayacaktır’ dedi. Böylece Musa tunç bir yılan yaparak direğin üzerine koydu. Yılan tarafından ısırılan kişiler tunç yılanı bakınca yaşadı.”

Bu olayın ışığı altında bir kaç önemli noktaya dikkat edelim.

- a) İsrail halkı günah işledi (Çölde Sayım 21:5). Aynı surette bütün insanlık düşünceleriyle, sözleriyle ve davranışlarıyla Tanrı’ya karşı günah işlemiştir (Romalılar bölüm 3 ayet 23).
- b) Tanrı’nın hükmü İsrail üzerine indi (Çölde Sayım 21:6). Benzer bir şekilde bütün günahlarımıza karşı hak ettiğimiz Tanrı’nın yargısı açıklanmıştır (Romalılar 1:18)
- c) İsrail tövbe etti (Çölde Sayım 21:7). Tövbe, bir kimsenin hayatındaki günaha karşı, düşüncelerinde meydana gelen değişikliğin yol açtığı davranış ve eylemlerindeki değişimdir. Tanrı günahkârların tövbe etmesini emrediyor (Elçilerin İşleri 17:30).
- d) Tanrı yılan tarafından ısırılan İsraililer için kurtuluş yolunu Musa’ya açıkladı. Buna mukabil Tanrı bizim için kurtuluş yolunu İncil’ de açıkladı (Romalılar 10: 8,9)

- e) Tunçtan bir yılan yapıldı ve bütün İsraililerin görebileceği bir yerde, bir değnek üzerine asıldı. Çölde Sayım, bölüm 21, ayet 8, 9; Yuhanna bölüm 3, ayet 14 ile karşılaştırınız. Musa'nın yılanı yükselttiği gibi, böylece İsa'nın, günah tarafından ısırılmış insanlığın kurtuluşu için çarmıh üzerine gerilmesi gerekti. Bizim günahımızın gerektirdiği bütün cezayı çekti. İsa ölümüyle Tanrı'nın günahkârlara karşı olan bütün isteklerini yerine getirdi. Tanrı O'nu ölümden diriltmekle Oğlu'nun kefaret mahiyetindeki ölümünü kabul ettiğini gösterdi (Elçilerin İşleri 5: 30, 31).
- f) Isırılan her bir İsraili yaşamak için bakmalıydı (Çölde Sayım 21:8). Tunçtan yılanın kaldırılması onları kendiliğinden kurtarmadı. İsa'nın günahlarımız için ölmesi ve kurtuluşumuz için gereken işi tamamlaması, şahsen İsa'ya Kurtarıcı olarak güvenmediği, O'nu hayatının Rabbi yapmadığı takdirde hiç bir günahkârı kurtaramaz. Yılan tarafından ısırılan İsraili kendisini kurtarmak için hiç bir şey yapamadığı gibi aynı şekilde biz de kurtuluşu kazanmak için hiç bir şey yapamayız. Yapacağımız tek şey iman etmektir. Bu da sözde kalan bir inanç değil, fakat çekingenlik olmaksızın kendimizi Rab İsa'ya adanmak demektir (Efesliler 2:8,9)

B. Tanrı'ya ait kısım

Zaten ölmüş sayılabilen ısırılmış bir İsraili baktığı an, yaşadı (Çölde Sayım 21:1). Yeni bir hayat aldı, hatta diyebiliriz ki yeniden doğdu. Suçlu ve kaybolmuş bir günahkar İsa Mesih'in, günahları için öldüğüne iman ettiği ve İsa'yı kendi Kurtarıcısı olarak kesinlikle kabul ettiği an Tanrı ona ruhani (yani ebedi) hayatı veriyor. Tanrı o kişinin içinde yaşamak üzere Kutsal Ruh'u gönderiyor (Yuhanna 1:12). Kutsal Ruh'u alan insan Tanrı'nın nitelikleri olan sevgi, sevinç, selâmet, ve diğer vasıfları hayatında göstermeye başlıyor. İsa'nın söylediği, Tanrı'nın Kırallığını görmek ve ona girmek için şart olan yeniden doğuş budur.

V. Bir kişi ne zaman yeniden doğabilir?

Bunun cevabını saatinize bakmakla verebilirsiniz. "Yeniden doğuş" suçlu bir günahkârın İsa'ya bakıp, O'na kendi Rabbi ve Kurtarıcısı olarak güvendiği an vukua gelir. Neden siz bulunduğunuz yerde ve řu anda olduğunuz gibi kendi kendinizi kurtarma çabalarınızdan vazgeçmiyor, Kurtarıcınız olarak İsa'ya güven miyorsunuz? (2. Korintliler 6:1,2). Hatırlayınız ki bu andan itibaren kendi kendinize ait olmayacak, artık İsa'ya ait olacaksınız.

Bir çok zorlukları olmasına rağmen İsa daima Kendi izinde gitmenizi isteyecek. Fakat yol ne kadar zor olursa olsun İsa'nın sizi kurtarmak için yaptığı fedakârlıkla mukayese edilemez. Yeniden doğuş başlı başına o kadar büyük bir değerdir ki onu kazanmak için karşılığında bazı zahmetlere ve güçlüklerle katlanmak değer.

NOT: Kendinizi günahlarınızdan kurtarmak üzere İsa'ya güvenerek kalbinizde dua ettiğiniz zaman belki duygulanırsınız, belki de duygulanmazsınız. Duygulanmazsanız, hatırlayınız ki duygular önemli değildir, daha sonra geleceklerdir. Önemli olan şey Tanrı'nın Kelâmî ile vaadedilenlere iman etmektir (Örneğin Yuhanna 3:16).

DOKUZUNCU DERS

KURTULUŞ

Kurtuluşun yeniden doğuş konusuyula yakın ilgisi vardır. Yeniden doğuş her insanın Tanrı'dan almaya muhtaç olduğu ruhani hayatın gerekliliği, kaynağı ve mahiyeti ile ilgilidir. Kurtuluş Tanrı'nın İsa Mesih'te hazırladığı kurtarıcı güç ve büyüklüğü belirtmektedir.

I. İncil'de kurtuluş kelimesi neyi kastediyor?

Kurtuluş kelimesi genellikle bir kimsenin tehdit edildiği bir tehlikeden kurtulması eylemini tasvir etmek için kullanılır. Vatanın Atatürk tarafından yabancı orduların saldırısından kurtarılmasına da aynı şekilde "Kurtuluş Savaşı" adı verilmektedir. Birisinin boğulmaktan, yanan bir binada, veya batan bir gemiden kurtulduğunu söylediğimizde üç şey aklımıza gelir:

- Kurtulacak kişi ölüm tehlikesindeyken.
- Birisi onun umutsuz durumunu gördü ve onu kurtarmaya gitti.
- Yardıma koşan adam gayesine erişti ve onu tehlikeden uzaklaştırdı.

Böylece onu "kurtardı". "Kurtarmak", "kurtulmuş", "kurtarıcı", "kurtuluş" kelimeleri defalarca İncil' de geçer. Bu kelimeler ruhani bakımdan yukarıda belirttiğimiz anlamı taşımaktadır.

II. İnsanın Tanrı tarafından kurtulmasının gerekliliği

Bu herkesin karşılaşacağı iki olaydan ileri geliyor.

- İnsanın günahı

Tabiat itibariyle her insanın ruhani durumunu daha önceki derslerde tartışmıştık. Her insanoğlunun, kendisini doğuştan günahkar kılan bir günah tabiatına sahip olarak dünyaya geldiğini işaret etmiştik.

Aslında Tanrı'nın suretinde yaratıldığı için (yani şahsiyet ve mizaç sahibi olarak - Tevrat, Tekvin kısmı, bölüm 1 ayet 27) günahkâr insanın hâlâ iyilik işleme, güzellikten hoşlanma ve güzelliği yaratma özlemi vardır. Bununla beraber tüm tabiatı üzerinde günahın lekesi bulunmaktadır. Bu günah tabiatı zamanla günahkâr düşünceler, sözler, eylemler ve Tanrı'ya karşı düşmanca davranışlarla kendini gösterir. Eski Antlaşma (Tevrat ile Zebur) ve Yeni Antlaşma (İncil) kitapları bunu açıkça belirtiyor. İncil'deki Romalılar kısmının 5. bölümünün 12, 18 va 19 ayetlerini, 6. bölümünün 16 ayetini, 8. bölümünün 5'ten 8'e kadarki ayetlerini, 1. bölümünün 21' den 32' e kadarki ayetlerini, Efesliler kısmının 7. bölümünün 20'den 23'e kadarki ayetlerini okuyunuz.

Bu ayetleri dikkatle okuyan her kişi insanın:

- 1) Bağışlanmaya muhtaç bir kayıp olduğunu
- 2) Bulunmaya muhtaç bir kayıp olduğunu
- 3) Serbest bırakılmaya muhtaç bir mahkûm olduğunu
- 4) Affedilmeye muhtaç bir suçlu olduğunu
- 5) Hayata muhtaç ruhani bir ölü olduğunu
- 6) Aydınlanmaya muhtaç ruhani bakımdan bir kör olduğunu
- 7) Serbest bırakılmaya muhtaç günahın kölesi olduğunu anlayacaktır.

Böylece insan kendi kendini kurtaramayacak durumda ve tüm çaresizlik içindedir.

b) Tanrı'nın doğruluğu

Tanrı kutsaldır, günahı cezalandırmaya mecburdur. Tanrı "hiç bir suçu cezasız bırakmam" diyor (Tevrat, Mısırdan Çıkış 34:7). Günahı nefret ediyor. Günahlarında ölenlerin hepsinin huzurundan kovulup sonsuzlara kadar cehennemde kalması gerektiğini açıklamaktadır. İncil'deki Yuhanna kısmının 8. bölümünün 21. ayetine, Markos 9. bölümünün, 43'ten 48'e kadarki ayetlerine, Luka kısmının 16. bölümünün 22'den 31'e kadarki ayetlerine, Vahiy kısmının 20. bölümünün 11'den 15'e kadarki ayetlerine bakınız.

İnsan günahkâr olduğu ve Tanrı kutsal olduğu için günahkârın günahlarının cezasından kurtulması gerektir. "Kurtulmak için ne yapmam gerekir?" diye bağırmalıdır (Elçilerin İşleri 16: 30,31).

III. Kurtuluş hazırlanmıştır

İncil, sevgili Oğlunun kurban edilmesi yoluyla, Tanrı'nın en büyük sevgiyle herkes için kurtuluşu hazırladığının müjdesidir. İncil'de iki şey açıkça öğretilmektedir:

- a) İsa günahkârların Kurtarıcısı olarak geldi (Matta 1: 21). İsa gönüllü olarak Baba Tanrı'ya olan eşitliğini bir yana bırakıp kurtuluşu hazırlamak üzere insan şeklinde dünyaya geldi. Yuhanna kısmının 3. bölümünün 16. ve 17. ayetlerini, Markos kısmının 10. bölümünün 45. ayetini, Yuhanna kısmının 10. bölümünün 11. ve 15'ten 18'e kadarki ayetlerini okuyunuz.
- b) İsa'nın ölümü ve dirilişiyle Tanrı'nın memnuniyetini sağlayan bu kurtuluş hazırlandı. İsa gönüllü olarak haç üzerine gerilmekle bizim suçluluğumuzun ve günahlarımızın bütün sorumluluğunu Kendi üzerine aldı. Günahlarımızı Kendi bedeninde taşıdı. Günahkârlar için, onların yerine ve onların günahlarına vekalet eden bir kurban olarak öldü. Günahın karşılığında çekilmesi icap eden bütün ceza O'nun tarafından ödendi. Tanrı'nın günahkârlara karşı olan bütün adil hükümleri, İsa Mesih'in bizim yerimize ölmesiyle, yerine getirildi. Tanrı İsa'yı ölümden diriltmek, ve Baba Tanrı'yla birlikte muhteşem yerine tekrar getirmekle O'nun bu kurbanını tamamen kabul ettiğini gösterdi.

İncil'den birinci Petrus kısmının 2. bölümünün 24. ayetini ve 3. bölümünün 18. ayetini, İkinci Korintliler kısmının 5. bölümünün 21. ayetini, Romalılar kısmının 5. bölümünün 6'dan 9'a kadarki ayetlerini ve Elçilerin İşleri kısmının 17. bölümünün 30. ile 31. ayetlerini okuyunuz.

IV. Günahkâr bu kurtuluşu nasıl elde edebilir?

- a) Tövbe etmelidir. Tövbe etmek daha önceki bütün günahkâr düşüncelerinden, davranışlarından ve faaliyetlerinden uzaklaşması demektir. İncil'den Luka kısmının 13. bölümünün 3. ayetini ve Elçilerin İşleri kısmının 17. bölümünün 31. ayetini okuyunuz. O zamana kadar Tanrı'nın kusursuz ve mükemmel düzenine göre yaşamadığını ancak sonsuz cehenneme layık olduğunu Rabbe itiraf etmelidir.

- b) İncil'e inanmalı, ona iman etmelidir. Kaybolmuş ve suçlu bir günahkâr olarak İsa'nın onun uğrunda ölmüş olduğuna iman etmelidir. İsa'nın günahlarını yüklediğine, Kendi yerine geçtiğine ve ölümüyle kurtuluşu için gereken her şeyi yaptığına güvenmesi gerektir.
- c) Rab İsa'yı kabul etmesi gerekir. Rab İsa'yı şahsi Kurtarıcı olarak kendi iradesini kesin kararıyla kabul etmeli, o andan itibaren İsa'yı kendi hayatının Efendisi yapmalıdır. "İsa'nın Rab olduğunu ağızla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen kurtulacaksın" (Romalılar 10:12). "Kendisine kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi." (Yuhanna 1:12).

Siz de kurtulmak istiyor musunuz?

Yaşamınızın her kısmını yönetsin diye İsa'yı hayatınızın Efendisi yapmayı arzu ediyor musunuz? Öyleyse şu sözlerle dua ediniz:

"Rab İsa, suçlu ve kaybolmuş bir günahkâr olduğumu itiraf ediyorum. Haç üzerinde benim günahlarımı yüklediğine, benim yerime öldüğüne iman ediyorum. Kendi kendimi kurtaramayacağımı kabul ediyorum, kurtuluş için yaptığın tam ve mükemmel işe güveniyorum. Şu anda Seni Kurtarıcı olarak kabul ediyorum. Lütfen hayatımı, heveslerimi, vaktimi, paramı ve ünvanlarımı idarenin altına al. Beni kurtardığın için şükrediyorum" .

V. Kurtulduğumuzdan nasıl emin olabiliriz?

Tanrı'nın sözüyle. Tanrı'nın yalan söylemesi mümkün değildir. Oğluna güvenen herkesin bağışlandığına, kurtulduğuna ve ebedi hayat sahibi olduğuna söz vermiştir (Elçilerin İşleri 10:43; 16:31; Romalılar 5:2; 8:1; Yuhanna 10:21-29).

VI. Kurtuluşun üç yönü vardır

- a) Geçmişle ilgili yönü: Günahın cezasından veya neticesinden kurtuluş. İsa günahlarımızın bütün cezasını çektiğinden dolayı iman edenler onların korkunç sonucundan kurtulmuş olurlar (Yuhanna 5:24).
- b) Şimdiki zamanla ilgili yönü: Günahın kuvveti veya kontrolünden kurtuluş. Bir kimse tövbe ve iman ettiği zaman Kutsal Ruh o insanın içine girer, onu hayatındaki günah işleme mecburiyetinden serbest bırakır (1. Korintlular 6:19). Bu demek değildir ki imanlı günah işleyemez, çünkü "beden" denilen günah tabiatı hala onda mevcuttur. Fakat, günah artık o kimsenin hayatını idare eden bir faktör değildir.
- c) Gelecekle ilgili yönü: Günahın mevcudiyetinden kurtuluş. Bu İsa'nın tekrar gelişinde vukua gelecektir. O zaman ölüleri diriltecek ve diri olan bu imanlıların vücutlarını günah işlemeyecek çürümeyecek ve ölmeyecek şekilde değiştirecek. Bu da kurtuluşun özlediğimiz son yönüdür (İbraniler 9:27-28).

VII. Artık kurtulduğumuza göre istediğimiz gibi günah işleyebilir miyiz?

Bazıları derler ki İsa Mesih'e güvenmemiz kolay bir yoldur. "Cennete gitmek için yapacağımız bir şey kalmadıysa o zaman iyi davranıp davranmamamızın farkı yoktur". Şüphesiz böyle bir düşünce tarzı tamamen yanlıştır. Kurtuluş (yeniden doğuş) anında imanlı, Kutsal Ruh Tanrı'yla dostça bir ilişkiye başlamaktadır. Tanrı, onun en yakın arkadaşı haline gelir. En iyi bir arkadaşınızın sevmediği şeyleri şüphesiz yapmazsınız. Aynı şekilde günah işlenmesi Tanrı'yı üzdüğü için imanlı bir kimse günah işlemekten nefret etmeye başlar. Her ne kadar kendisini günah işlemekten tamamen kurtaramamakta ise de, davranışları değişmiş ve günah işlemeyi sevmekten çok, ondan nefret etmeye doğru yönelmiştir. Bedenin (günah tabiatının) hüküm süren etkisinden kurtulmak için imanlıya Tanrı'nın verdiği şu imkanlar vardır:

- a) Tanrı'nın Kelâmını (Kutsal Kitap) okumak, incelemek ve ona itaat etmek (2. Timoteos 3:16,17).
- b) Dua ile Tanrı'yla devamlı bir şekilde irtibatla bulunmak (İbraniler 4:14-16).
- c) Doğru ve faydalı bir yaşayış için vücudunu Tanrı'ya teslim etmek (Romalılar 6:13, 12:1,2).
- d) İşlediğinizi bildiğiniz her günahı hemen Tanrı'ya itiraf etmek ve ondan vazgeçmek (1. Yuhanna 1: 8,9).

VIII. Kurtuluşun sonuçları

Bunlar sayılamayacak kadar çoktur (Efesliler 1:3-14). İşte onlardan birkaçı:

- a) Tanrı'yla barış halinde olmak (Romalılar 5:1). Düşmanlığımıza son vermek.
- b) Cennette sonsuz yuva (Yuhanna 14:1-3).
- c) Günah tarafından idare edilen hayattan kurtuluş (Romalılar 8:2).
- d) Tanrı'nın çocuğu olma sevinci (Romalılar 5:10,11, 8:14-17).
- e) Kendi kendinizi memnun etmek için değil, Tanrı'yı memnun etmek için yaşamak (2. Korintliler 5-15).
- f) İyi işler (Efesliler 2:10, Matta 15:16).
- g) Tanrı'ya tapınmak, hamdetmek ve dua etmek (Efesliler 5:18-20, Koloseliler 3:16,17).

Okuyucu Tanrı'nın Sözü'nün yetkisiyle ebediyen kurtulmuş olduğunu anlayınca dek bıkip usanmadan çalışmalıdır.

ONUNCU DERS

İNAYET

I. Önsöz

Günümüzde Tanrı'nın insanlarla olan ilişkileri inayete dayanmaktadır. Bu, Tanrı'nın insanlara lâıyk olmadıkları bir lütuf gösterdiği anlamını taşımaktadır. "İnayet" kelimesi İncil'de 128 defa kullanılmıştır. Baba Tanrı "bütün inayetlerin Tanrısı" diye tasvir ediliyor (1. Petrus 5:10). İsa "inayet ve hakikat dolu" diye tasvir ediliyor" (Yuhanna 1:14-18). Kutsal Ruh "inayet Ruhu" diye çağrılıyor (İbraniler 10:29). Böylece Tanrı'da mevcut üç şahsiyet inayet özelliğini taşıyor.

II. "İnayet" kelimesi nasıl açıklanıyor?

"İnayet" kelimesi Eski Antlaşma'da de (Tevrat ve Zebur'da) bulunmaktadır. Türkçeye "inayet" diye çevrilen bu İbranice kelime "aşağı derecede olan kimseye lütufla eğilmek" anlamında kullanılıyor. İncil'deki inayet kelimesi "kayırma, temiz yüreklilik, şefkat demektir.

Tanrı adil ve kutsal olmakla beraber O'nun aynı zamanda seven Tanrı olduğunu hatırlamak çok önemlidir. İncil'in asıl konusu budur. İşlediğimiz günahlardan nefret ediyor, fakat kendisine benzeyerek yaratıldığımızdan dolayı da bizi seviyor. Bunu akılda tutarak, "inayet" hakkında birkaç açıklama yapmak istiyoruz:

- a) "İnayet" lâıyk olmayanlara gösterilen sevgidir. Tanrı sevgidir. Bu sevgiyi suçlu, kirli, isyan eden günahkârlara gösterdiğinde inayet oluyor.
- b) Üst seviyede olana karşı sevgi tapınmaktır, kendi seviyesindeki birine karşı muhabbetir, aşağı seviyedekine karşı eğilen sevgi ise inayettir.
- c) İnayet, hüküm ve gazaptan başka bir şey haketmediğimiz halde, Tanrı'nın bize sevgi ve merhamet göstermesidir.
- d) İnayet, Tanrı'nın yeryüzünün en kötüsünü kurtarmak için Cennetin en Alâsını (İsa'ya) vermesiyle ifade edilebilir.

III. İnanet ve İyi İşler

İnanet iyi işler ile karıştırılmamalıdır. Bir insan ibadet etmekle kurtuluşu sağlayabilseydi böylece kurtuluş sadece onun karşılığı (ücreti) olurdu. (Romalılar 4:4,5, 11:6). Tanrı insana karşı borçlu değildir. Kurtuluş, Tanrı'nın insanlara ücretsiz ve karşılıksız olarak verdiği bir hediyedir. İnanet şeriat ile de (Tanrı'nın gönderdiği kanunlarla) karıştırmamalıdır. Tanrı'nın şeriatı tutmakla insanlar kurtulamazlar, çünkü şeriatı tutamazlar.

Yakub kısmının 2. bölümünün 10. ayeti: "Çünkü Yasa'nın her dediğini yerine getirirse de tek konuda ondan sapan kişi bütün Yasa'ya karşı suçlu olur", diye bizi uarmaktadır. İncil, bütün peygamberler dahil olmak üzere İsa'dan başka herkesin günah işlediğini belirtiyor. İnsanlar inanetle kurtulmaktadır.

Bu durumu aydınlatmak bakımından aşağıdaki tablo yardımcı olabilir.

Şeriat

İnanet

a) Şeriat yapılacak iyi işleri getirir	a) İnanet yapılmış bir işten söz ediyor
b) Şeriat diyor ki "Bunu yapın ve yaşayacaksınız"	b) İnanet diyor ki "İlk önce hayat bulun, ondan sonra iyi işler yapacaksınız"
c) Şeriat diyor ki "Tanrınızı ... seveceksiniz"	c) İnanet diyor ki "Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki .." (Yuhanna 3:16). "Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi" (1. Yuhanna 4:19)
d) Şeriat en iyi mahkûm ediyor (Romalılar 3:19,20)	d) İnanet en kötüyü kurtarıyor (Romalılar 3:23, 24, 4:5)
e) Şeriat günahları açıklıyor (Romalılar 3: 20)	e) İnanet kurtuluşu açıklıyor. (Titus 2:11-13)

IV. İnanetin Gerekliđi

İnsan Tanrı'nın Kutsal Şeriatına karşı günah işlemiş bir isyankârdır (Romalılar 3:25, Koloseliler 1:21). Bu yüzden Tanrı'nın gazabından başka bir şeye layık değildir. Tanrı'nın Kutsal Şeriatını tutmayan bir varlık olarak insan Tanrı'nın önünde suçludur (Romalılar 3:19, Yakub 2:10).

V. İnanetle Kurtuluş

Bir insan kurtulacaksa bunun Tanrı'nın inayeti vasıtasıyla olması gerekir. Ama Tanrı kutsaldır, günahı görmezlikten gelemmez. Günah mutlaka cezalandırılmalıdır.

İncil' deki müjde Tanrı'nın kutsal kalıp günahkârları inayetle kurtarabileceğini bize bildiriyor. İsa Tanrı'nın günaha karşı olan hükmünü (yargısını) Kendisinde çekti. Rab İsa'nın haç üzerindeki bu işi dolayısıyla İsa'ya güvenen herkesin günahlarını adil bir şekilde bağışlayabilmektedir. İsa işi tamamladı. İnanet kurtuluşu arayan günahkârdan yalnız iman istiyor (Efesliler 2:8-9). Bu iman körü körüne bir sıçrayış değil, gerçeklere dayanan bir adımdır.

VI. İnanetten ileri gelen bereketler

İnanet günahkâra birçok yeni, hayret verici imtiyazlar getirmektedir. Bunların en büyüklerinden üçü şunlardır:

- a) Kurtuluş (Titus 2:11-13). Bu demektir ki imanlının ebedi hayatı vardır.
- b) Haklı çıkarılma (İncil'de salih sayılma diye geçiyor) (Romalılar 3:23-26). Bu demektir ki Tanrı İsa'ya güvenmiş olan bir günahkârı (adil bir şekilde) suçsuz sayıyor.
- c) Tanrı'nın huzuruna giriş (Romalılar 5:2). Bu demektir ki gerçek imanlı bir kimse dua yoluyla Tanrı'nın huzuruna girebilir. Günahlarından dolayı artık Tanrı'dan uzak değildir.

ONBİRİNCİ DERS

İMAN

İmanın önemini anlamadan İncil'i uzun bir süre incelemek mümkün değildir. İmanlı olmadan bir günahkarın kurtulması mümkün değildir (Efesliler 2:8,9). Bu yüzden 'iman' kelimesinin anlamını öğrenmek çok önemlidir.

I. İman nedir?

İncil' de iki çeşit imandan bahsedilmektedir.

- a) Bir insanı günahattan kurtarmak üzere İsa'nın haç üzerinde yaptığı işe iman etmek. Günah suçundan kendi kendini kurtaramayacağını anlayan bir kimsenin kurtarıcı olarak İsa'ya güvenmesi.
- b) Bizi seviyor ve kayırıyor diye, günden güne artan bir kuvvetle Tanrı'ya iman (şüphesiz bu dualar bencil olmadıkları takdirde). Tanrı'nın dualarımıza cevap vereceğine inandığımızda bu çeşit iman belirir.

II. İman nereden geliyor?

Dünyada etrafımıza baktığımızda bazı insanların İsa'ya iman etmediklerini ve dolayısıyla kurtulmuş olmadıklarını anlıyoruz. Bu, imanın kaynağını araştırmamıza yol açıyor. İman Tanrı'nın hediyesidir (Yuhanna 3:27). Kendisine iman etmeleri için Tanrı insanlara kuvvet veriyor. Bir insan imanını nasıl elde edebilir? Bu sorunun cevabı Romalılar'ın 10. bölümünün 17. ayetindeki "Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur", sözlerinde bulunuyor. Mesih'in kelâmı İncil'dir. Bir insan Tanrı'ya iman etmiyorsa İncil okumalıdır. Okurken Tanrı'nın onun gözlerini açmasını dilemelidir. Belki de şu sözlerle:

"Ey Tanrı, bu Kitap Senin Sözü'n ise, İsa Senin Oğlun ise ve benim için öldü ise İncil okurken bana bu şeyleri göster. Gösterirsen iman edeceğim ve İsa'nın taraftarı olacağım". Tanrı O'nun isteğini yapmak isteyen herkesin gerçeği anlayacağına dair söz vermiştir (Yuhanna 7:17).

III. Neye iman etmeliyiz?

İman bir şeye veya bir kimseye dayanmalıdır. İman yalnız başına yetersizdir. Doğru olana iman etmelidir. Bir kimse kendini İstanbul'dan Ankara'ya kadar götürecektir diye otomobiline güvenebilir. Fakat arabanın tamire ihtiyacı olduğu için bu kimse Bolu dağında arabası yolda kalınca ona olan inancının ve güveninin, bir bakıma imanının yersiz olduğunu anlayacaktır.

İncil, Rab İsa Mesih'i imanın dayanak noktası olarak ortaya koyuyor (Elçilerin İşleri 20:21).

Bir adamın imanının miktarı değil, İsa'ya iman edip etmemesi önemlidir. İsa'ya iman ediyorsa kurtulmuştur.

Bir çok kimse İsa'ya inandığı halde bu inançları onları kurtaramıyor. Kurtulmaları için İsa'ya iman etmeleri, O'na sığınmaları gerekir. Ayağınızda, bütün vücudunuz yayılmaya yüz tutmuş bir enfeksiyon varsa, başvurduğunuz doktor size antibiyotik verecektir. Doktorun sizi iyileştireceğine inanır, fakat verdiği ilaçları almazsanız ölebilirsiniz.

İsa'nın Bakire Meryem'den doğduğunu, haç üzerinde öldüğünü, tekrar dirilip göğe çıktığına inanabilirsiniz. Fakat, sizi günahlarınızdan kurtaracak ve cennete götürecektir diye O'na sığınmaya kadar O'na iman etmiş sayılmazsınız.

IV. İman örnekleri

İncil iman örnekleriyle doludur. İbraniler kısmının 11. bölümünde Tanrı'nın diğer insanların imkânsız olduğunu düşündükleri şeyleri yapacağına iman eden bazı göze çarpan adamlar ve kadınlar sıralanıyor. Bu bölümü İncilinizde okuyunuz.

Burada başka iki örnek daha verebiliriz. Birincisi: Matta kısmının, 8. bölümünün 5' den 10' a kadar olan ayetlerinde bahsedilen yüzbaşının imanı (Bunu da yine İncil'den okuyunuz). Yüzbaşı İsa'nın uzakta bulunan hizmetçisini bir sözle iyileştireceğine iman etti.

İkincisi: Kenanlı kadının imanıdır (Matta 15:22-28). Kadın Yahudi olmadığı halde Tanrı'nın seçtiği halk olan Yahudilere ekmekten artı kalan kırıntıların kendisine verilmesini diledi (Bu 'ekmek' kelimesi mecazi manâda kullanılıyor. Ekmek ruhani ve fiziki bereketler demektir). Kadının imanı alçakgönüllü ve devamlıydı. İmanın karşılığını aldı (bu kadın hakkındaki ayetleri okuyunuz).

V. İmanın Karşılığı

Gerçek iman asla karşılıksız kalmaz. Hiç kimse Tanrı'ya boşuna güvenmemiştir. Günahlarından tövbe eden, imanı arayan ve Rab İsa Mesih'e iman eden her günahkâr kurtulmuştur. İsa dedi ki, "Bana geleni asla kovmam" (Yuhanna 6: 37).

ONİKİNCİ DERS

GERÇEK KİLİSE

Kilisenin kuruluşundan bu yana yaklaşık olarak iki bin yıl geçmiştir. Bu zaman zarfında İncil' in ilkelerinden bir sapma meydana gelmiş, bir çok kilise örgütleri ruhani ilkelerden çok, siyasal ve maddi ilkeler üzerine kurulmuştur. Bu derste bugünkü kilise yaşamına örnek olarak ilk kiliseyi ele alacağız. Elçilerin İşleri kısmının 2. bölümünün 37'den 47'ye kadar olan ayetlerini ve 4. bölümünün 32'den 37'ye kadar ayetlerini okuyunuz.

Gerçek kilise nedir?

Birçok kimse kilisenin bir yapı veya Roma Katolik veya Rum Ortodoks Kiliseleri gibi birer dev örgüt olduğunu düşünür. Fakat İncil'deki kilise fikri İsa Mesih'i seven insanlar topluluğudur. Bu topluluk içindeki kişiler bir gövdenin üyeleri olarak tasvir edilecek derecede bir olup birbirlerini sevmelidirler. Her üye Kilisenin Başı (Efesliler 4:15,16) olan İsa'ya bağlıdır ve böylece birbirlerine bağlıdırlar. Üyelerin birlikte toplandıkları yer önemli değildir. Toplantı yeri özel bir yapı olabileceği gibi sadece birinin evi de olabilir.

Gerçek kilisenin faaliyetleri.

Elçilerin İşleri kısmının 2. bölümünün 42. ayeti ilk kilisenin dört faaliyetini tasvir ediyor: Elçilerin öğretişi, ortaklık, ekmek kırma ve dualar.

I. Elçilerin öğretişi

Elçiler İsa'nın dünyadaki hizmetinin üç yılı boyunca devamlı olarak O'nu yakından izleyen kimselerdi. Onlara O öğretti ve böylece onlar da başkalarına.

Vaktiyle, öğretileri (Tanrı'nın ilhamıyla) yazıya geçirildi ve elimizdeki İncil'in bir kısmı oldu.

Her hangi bir Hıristiyan topluluğunun veya kilisenin önemli bir faaliyeti Tanrı'nın sözü olan İncil'i okumak ve incelemek olacaktır.

II. Ortaklık

"Müşareket" kelimesi "paylaşma" anlamını taşıyor. Hıristiyan hayatı bir takım kaidelerin yerine getirilmesi değil, dirilmiş olan İsa Mesih'le canlı bir ilişkidir. Böylece Tanrı'nın yaşamalarında yapmış ve yapmakta olduğu şeyleri birbirlerine anlatmak imanlılar için sevinçli bir olaydır. Onları sonsuz cezadan kurtarmak için akla sığmaz fedakârlık yapan Rabbe karşı ortak bir sevgileri olduğu için diğer imanlıların arkadaşlığından hoşlanırlar.

III. Ekmek kırma

İsa, haça gerilmeden az önce on iki öğrencisiyle birlikte bir yemek yedi. Sonra eline ekmek aldı ve dedi ki: "Bu sizin için olan benim bedenimdir, bunu benim zikrim için yapın ..." Yemekten sonra bir kâse aldı dedi ki:

"Bu kâse kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır.

Her içtiğinizde beni anmak için böyle yapın".

(1. Korintliler: bölüm 11, ayet 23'ten 26'ya kadar).

Kırılan ekmek bizim için ölüme teslim edilen İsa'nın bedenini temsil edecek, kâsedan içilen "asmanın mahsûlü" İsa'nın kanını temsil edecektir.

İsa'nın ölümünden bu yana imanlılar ekmek yemek ve kâsedan içmekle İsa'nın ölümünü ve dirilişini anmak için toplanmışlardır. 1. Korintlilerin 11. bölümünün 26. ayeti:

".. bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâsedan her içtiğinizde, Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz"

diye bize söylüyor.

IV. Dua.

İki veya ikiden fazla taraftarlarının birlikte yaptıkları dua hakkında İsa özel olarak söz verdi. Dedi ki: "..yeryüzünde aranızdan iki kişi, dileycekleri herhangi bir şey için anlaşılırsa, göklerdeki Babam dileklerini yerine getirir. Nerede iki ya da üç kişi benim adıyla toplanırsa, ben de orada, aralarında'yım" (Matta 18:19,20).

İmanlılar dua etmek ve tapınmak için birlikte toplanmaktan her zaman hoşlanmışlardır. İmanlıların bir topluluğun ettiği dualarda özel kuvvet vardır. Elçilerin İşleri kısmının 7. bölümünün 23'ten 31'e kadarki ayetleri ve 12. bölümünün 12'den 17'e kadarki ayetleri ilk kilisedekilerin birlikte dua etmelerinin iki örneğini veriyor (bu ayetleri okuyunuz).

V. İlk Kilisenin Diğer Özellikleri

- a) Tanrı'nın ne yaptığına tanıklık yaptı.
Elçilerin İşleri tümüyle ilk kilisenin nasıl herkese İsa'nın ölümden dirildiğini ve bundan dolayı onları günahlarından kurtarabildiğini ilan etmesinin tarihesidir. Kutsal Ruh onları korku dolu korkaklar olmaktan Efendileri (İsa) için ölmeye hazır kimseler olarak değiştirdi. Tanrı fırsat verdikçe gerçek Hıristiyanlar diğerlerine İsa hakkında bahsetmekten utanmıyorlar.
- b) Üyelerin birbirlerine karşı büyük sevgileri vardı.
Birbirlerine olan sevgileri öylesine büyüktü ki ".. mallarını, mülklerini satıyor ve bunun parasını herkese ihtiyacına göre dağıtıyorlardı" (Elçilerin İşleri 2:45). "İmanlar topluluğunun yüreği ve düşüncesi birdi. Hiç kimse sahip olduğu herhangi bir şey için ' Bu benimdir' demiyor, her şeylerini ortak kabul ediyorlardı" (Elçilerin İşleri 4:32).

- c) Hastaları iyileştirme mucizeleri yapıldı. Kutsal Ruh elçilere hastaları iyileştirme yeteneğini verdi. Bugün dahi, Tanrı hastaları iyileştirme mucizelerini, ya iyileştirme yeteneğini verdiği ferdlerle, ya da kilisenin dualarıyla (Yakup 5:14-15) yapıyor.

VI. Papazlar gerekli mi?

Diğer kişilerden daha "kutsal", kendilerine dini meslek edinmiş dinsel kişi sınıfı İncil'de yoktur, Petrus elçi (Tanrı'nın vahiyyle) bütün imanlılara "kahin" ünvanını veriyor.

İlk Hıristiyanların topluluklarının her birinde çobanların koyunlarına baktıkları gibi Tanrı'nın sürüsüne bakmaya görevlendirilen ihtiyarlar vardı (1. Petrus 5:1-5). Kimi zaman bunlardan biri Tanrı'nın işlerine daha çok vakit vermek için diğerleri tarafından para yardımı görüyordu (1. Timoteos 5:17,18).

VII. Kilise ne zaman toplandı?

Troas (Çanakkale yakınındaki Trova harabeleri aynı şehirdir) şehrindeki kilise haftanın ilk gününde (Pazar günü) toplanırdı. (Elçilerin İşleri 20:7). İmanlılar genellikle Pazar günleri tapınmak için, haftanın diğer günlerinde dua, İncil okuma, ve müşareket için toplanırlar.

Gerçek Hıristiyanlar dinsel bir görev olduğu için değil, hoşlandıkları için kiliseye gider veya diğer imanlılarla toplanırlar.

ONÜÇÜNCÜ DERS

CENNET VE CEHENNEM

İnsanlar öldükten sonra ne olacaklarını öteden beri merak etmişlerdir. "Ölüm her şeye son verir mi?". "Ölmüş olanlar nerededir?". "Cennet ve cehennem hakkında ne bilebiliriz?" Bunlar en çok sorulan sorulardan birkaçıdır. İlk önce "öldüğü anda bir insana ne oluyor?" sorusunu ele alacağız.

I. Öldüğü anda bir insana ne oluyor?

Bunu anlamak için insanın vücut, can ve ruhtan ibaret üç kısımdan müteşekkil olduğunu hatırlayalım (İncil 1. Selanıklılar 5:23). Bunlardan birincisi maddidir, diğer ikisi ise maddi değildir. Ruhu ile bir insan Tanrı'nın varlığını fark edebilir. Canı ile kendi varlığını anlayabilir. Vücudu ile etrafındaki yaratıkların farkına varır. Yalnız Tanrı'nın sözü ruhu candan ayırabilir (İbraniler 4:12).

Ölüm anında can ve ruh vücuttan ayrılır. Vücut mezarlığa gömülür. İmanlılar için "uyuyor" ifadesi kullanılıyor (Elçilerin İşleri 7: 59,60, 8:2). İmansızlar için ise "öldü" kelimesi kullanılıyor. Can ve ruh hiç uyumaz. Ölen kişi kurtulmuş ise canıyla, ruhu sevinç ve mutluluk yeri olan cennete göç eder (2. Korintliler 5:8, Filipililer 1:21-23). O kişi kurtulmamış ise ruhuyla canı sıkıntıyla ceza yeri olan ölümler diyarına (İncil'in yazıldığı eski Yunan dilinde "hades'e) göç eder. İncil'deki Luka kısmının 16. bölümünün 19'dan 31'e kadar olan ayetlerinde kendini ölümler diyarında bulan bir adam hakkında yazılanları okuyoruz. Bu önemli kısmı lütfen okuyunuz.

II. Cehennem hakkında ne biliyoruz?

İsa'ya kurtarıcısı olarak sığınmayan insan ölümünde korkunç bir duruma düşer. Ruhuyla, canı şuurlu olarak ceza çekeceği yer olan ölümler diyarına göç eder (Luka 16:23-25). Ölümler diyarındaki can gözleri, dili, kulakları, parmakları ve belleği olan bir şahsiyet olarak tasvir ediliyor. Oradaki şartlar tamamiyle idrak ediliyor.

İncil ölümler diyarından başka bir ceza yerinden daha söz ediyor. Bu diğer yer Ateş Gölü denilen Cehennemdir. Büyük Beyaz Taht'ın yargılamasında (son derste incelenecek) ölümler diyarındaki canlar mezardan diriltilecek vücutları ile tekrar birleşecek.

İsa ölmüş günahkârlar hakkındaki son hüküm kararını verecek. Kurtulmamış günahkârlar sonsuz konutları olan ateş gölüne atılacaklar (Vahiy 20:11-15).

Böylece ölümler diyarı tutukluların geçici olarak yargıyı bekledikleri, karakollardaki nezarethanelere, ateş gölü ise, dönüşü olmayan ceza evine benzetilebilir.

Cehennemi tasvir ederken İsa "Oradakileri kemiren kurt ölmez, yakan ateş sönmez", der. (Markos 9:43-48). Orası şuurlu olarak ceza çekilen yerdir.

Günahın cezası sonsuz mudur? Vahiy kısmında kurtulmamış olanların ezginliğini tasvir etmek için "Çektikleri işkencenin dumanı sonsuzlara dek tütecek" deniliyor (Vahiy 14:11)

III. Tanrı sevgi ise insanların cehenneme atılmalarına neden izin verir?

- a) Tanrı insanların cehenneme gitmelerini istemiyor. Oğlunun haç üzerindeki ölümü yoluyla Tanrı insanların kurtuluşunu hazırladı (Romalılar 5:6-8). İnsanlar kurtuluş yolunu reddederlerse kendi seçtikleri yer olan cehenneme giderler.

- b) Tanrı sevgidir (1. Yuhanna 4: 8). Fakat bununla birlikte kutsaldır (1. Petros 1:16). Günahı mutlaka cezalandırmalıdır. İşledikleri cezasını onların yerine çekmiş olan İsa'yı reddedenler, kendi işledikleri günahlarının cezasını çekeceklerdir.

IV. Cennet hakkında ne biliyoruz?

İncil İsa Mesih'i tanıyan ve sevenler için saadet yerinin mevcut olduğunu açıkça öğretiyor. Çoğu zaman cennet denilen yer İncil'de eski Yunan dilindeki "ouranos" kelimesinin karşılığı olan "gök" kelimesi üç ayrı şey için kullanılıyor.

- a) Bulutların bulunduğu yer için (Tevrat'taki Tekvin 1:8, İncil'den Matta 6:26).
- b) Tanrı'nın bulunduğu yer, Pavlus buna üçüncü gök ve "cennet" der (1. Korintliler 12:2-4)
- c) Yıldızların bulunduğu yer için (Tevrat'tan Tekvin 1:1, İncil'den Matta 24:29).

"Cennet" kelimesi arapçadır. "Bahçe ve çok ferah yer" anlamındadır. Türkçe İncil'deki Cennet kelimesi eski Yunan dilindeki "paradeisos" kelimesinin karşılığıdır. "Paradeisos" kelimesi eski Fars dilinden geçen bir kelimedir. Fars hükümdarlarının bahçeleri için kullanılır. Mecâzi anlamda bütün saadetlerin toplamı için kullanılıyor. "Paradeisos" kelimesi bir defa İsa tarafından kullanıldı. Haç üzerinde ölmeye hemen önce tövbe eden suçluya "Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın" dedi (Luka 23:43). Bu söz aynı gün yerine getirildi. İsa ruhunu Baba'ya bıraktıktan sonra öldü ve ruhta hemen Tanrı'nın bulunduğu yer olan göğe çıktı. Rab İsa'nın gideceği yerden cennet olarak bahsetmesi suçluya büyük teselli oldu. Çünkü onun düşüncesinde cennet bütün saadetlerin yeriydi. Gök (Cennet) her zaman yeryüzüne göre yukarıda olarak söz ediliyor.

Rab İsa'nın bugün cennette (gökte) olduğunu biliyoruz. Ölümünden dirildikten sonra et ve kemik kapsayan bir vücuda sahip olarak göğe çıktı. Yücelmiş insanlığını cennete götürdü (İncil'den Luka kısmının 24:38, 39,51, 1. Petrus 3:22, İbraniler 1:3 ayetlerini lütfen okuyunuz).

Gökte imanlılar büyük bir kalabalık teşkil ederler. Gerçek bir Hıristiyan öldüğü zaman bedenden uzak Rab'bin yanında oluyor (2. Korintliler 5:8). Bu imanlılar İsa'nın huzurunda mesut olmaktadır (Filipililer 1:23).

Cennet nasıldır? Bunun tasvir edilmesi güçtür, çünkü ancak alıştığımız maddi yerlerin tasvirini anlayabiliriz.

Tanrı'nın vahiyle İncil'i yazanlar cenneti (göğü) tasvir etmek için sözler bulmakta güçlük çektiler. İncil'den Vahiy kısmının ikinci bölümünün 10'dan 27'ye kadar olan ayetlerinde Yuhanna göksel şehrin temelini, surlarını ve sokalarını tasvir ediyor, güzelliği ile gönlümüz çekiliyor. O hayret verici yerde hiç hastalık, üzüntü, gözyaşı, acı veya ölüm olmayacağını biliyoruz (Vahiy 21:4). Fakat her şeyden iyisi, Rab İsa Mesih orada olacak. O, her imanlının gönlünün mutluluğunu teşkil edecek.

V. Cennet'e nasıl girebiliriz?

Bunun için yalnız bir tek yol vardır. Daha önceki derslerde gördüğümüz gibi iyi işler yapmakla Cennet'e girmemiz mümkün değildir. İsa "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im, Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez" dedi (Yuhanna 14:6). Günahtan kurtarıcımız olarak O'nu kabul etmekle o incili kapılardan geçebiliriz.

ONDÖRDÜNCÜ DERS

GELECEK OLAYLAR

Tevrat ve Zebur'da (Eski Antlaşma'da) İncil'de gerçekleşen birçok peygamberlikler görüyoruz (Örneğin: İsa'nın bakireden doğması, haç üzerinde ölmesi ve bunlara benzer birçok olaylar yüzyıllar önce peygamberler tarafından bildirilmiştir). İncil'de de çoğu gelecekte gerçekleşecek birçok peygamberlikler vardır. Gelecekteki olaylar hakkında okumak insanı heyecanlandırıcı bir geçektir. Meydana gelme sırasıyla bu olaylardan bir kaçını ele alalım.

I. İsa'nın taraftarları için gelişi

(İncil'den 1. Selanikliler kısmı, bölüm 4, 13'den 18'e kadarki ayetleri lütfen okuyunuz).

Gelecek olayların ilki İsa'nın taraftarlarını ebedi ikametgâhları olan cennete götürmek için gelişidir (1. Selanikliler 4:16,17). "Önce Mesih'e ait ölümler dirilecek. Sonra biz yaşamakta olanlar, hayatta olanlar, onlarla birlikte Rab'bi havada karşılamak üzere bulutlar içinde alınıp götürüleceğiz. Böylece sonsuza dek Rab'le birlikte olacağız". İsa cennetten inecek. Ölmüş olanların vücutları diriltilecek. Yaşamakta olan imanlılar onlarla birlikte havada Rabbi karşılamak üzere kaldırılacaklar.

İsa'nın gelişi hakkında şu noktalara dikkat ediniz:

- a) Bu olay herhangi bir zamanda meydana gelecek (Vahiy 22:7).
- b) Yalnız, gerçekten kurtulmuş olanlar cennete yükseltilecekler (1. Korintliler 15:23). "Mesih'e ait olanlar" İsa Mesih'e kurtuluş için sığınanlar demektir.
- c) Aniden "bir göz kırpmasında" olacak. (1. Korintliler: 15:51).

- d) Bütün imanlılar ölmeyecekler, fakat hepsi değiştirilecekler (1. Korintliler 15:51). İsa gibi diriliş bedenleri olacak, O'na benzer olacaklar (1.Yuhanna 3:2; Romalılar 8:29).

II. Büyük Sıkıntı

(İncil'deki Matta bölüm 24, 5'ten 31'e kadarki ayetler, lütfen okuyunuz). İmanlıların cennete alınışlarından sonra bir müddet için yeryüzünde büyük acı ve üzüntüler olacak. Bu müddete "Büyük Sıkıntı" deniliyor. (Vahiy 1:14). O zaman Yahudiler (İmansızlar olarak) Filistin yurduna hakim olacaklar. Dünya çapında Mesih Karşıtı denilen (İsa Mesih'e düşman olan demektir) kötü bir hükümdar ortaya çıkacak. Bütün insanların kendisine tapınmalarını emredecek. Öylesine bir sıkıntı olacak ki, o günler kısaltılmamış olsa kimse hayatta kalmayacak. Buna rağmen Kendisine sadık kalan imanlı Yahudiler Tanrı tarafından korunacaklar.

III. İsa'nın hüküm sürmek için gelişi

(Tevrat'tan Malaki kısmı, bölüm 4,1 'den 3'e kadar olan ayetler, İncil'den Vahiy kısmı, bölüm 19, 11 'den 21'e kadar olan ayetler, b`p 21, 1 'den 6'ya kadar olan ayetler).

Büyük sıkıntının sonunda Rab İsa Mesih büyük haşmet ve kuvvetle yeryüzüne tekrar gelecek. Mesih Karşıtı dahil olmak üzere düşmanlarını ezecek, imanlı Yahudilere eziyet eden milletleri yargılayacak. Şeytan bin yıllık bir müddet için bağlanacak.

IV. Bin yıl

(Tevrat'tan Yeşaya kısmı, bölüm 32, ayet 1; bölüm 35, 1'den 7'e kadar olan ayetler; bölüm 65, 17'den 25'e kadar olan ayetler, İncil'den Vahiy kısmı, bölüm 20, ayet 6).

Yargılamasını tamamladıktan sonra İsa yeryüzünde kiralığını kuracak. Yeruşalim (Kudüs şehri) O'nun başkenti olacak. Bin yıl yeryüzünde hüküm sürecek. Mutluluk ve barış çağı olacak. Bu süre zarfında tabiatın çok farklı olacağını okuyoruz. Arslan kuzu ile yanyana uzanacak, çöl gül gibi çiçeklenecek ve insanlar daha uzun süre yaşayacaklardır.

Büyük bolluk ve savaşızsız devir olacak. Günah tamamen yok olmayacak, fakat her ortaya çıkışında hemen cezalandırılacak.

V. "Büyük beyaz taht" yargılanması

(Vahiy, bölüm 20, 11'den 15'e kadar olan ayetler)

İsa'nın bin yıllık kırallığının sonunda "Büyük beyaz taht" yargılaması olacak. Bu, ölü günahkârların yargılanmasıdır. Kurtulmuş kisilerden hiç birinin bununla ilgisi yoktur. Mezarlıklar ölülerin (imansızların) cesetlerini, ölüler diyarı ise canlarını teslim edecek. Canları cesetleriyle birleşecek, İsa'nın huzurunda yargılanmak üzere duracaklar. *Kuzunun hayat kitabında adları bulunmadığı için suçlu çıkarılacak ve sonsuz ceza çekmek üzere "Ateş Gölüne" atılacaklar (şuurlu olarak). *(NOT: Kuzu İsa Mesih'in günahkârlar için kurban oluşunu tasvir eden İsa'nın bir ünvanıdır.)

VI. Sonsuzluk

(Vahiy, bölüm 21, 1 'den 8'e kadar olan ayetler)

Geleceğin son manzarası sonsuz durumdur. Bildiğimiz dünya ateşle yok edilmiş olacak. İsa'nın bütün gerçek imanlıları cennette (sonsuz saadette) olacaklar. Kurtarıcı'yı reddeden herkes Tanrı'nın huzurundan uzak olarak ebediyete kadar karanlıkta acı çekmekte olacak.

Bu İncil derslerinin sonuna gelince sayın okuyucu, size bir soru sormak istiyoruz:

"Sonsuzluk boyunca nerede olacaksınız?"

KUTSAL KİTAP YAZIŞMA KURSLARI

© Her hakkı saklıdır

**Info/Contact
Postbus 54234
3008 JE Rotterdam - NL
www.info-contact.nl**